

APRIL - MEI 2024

Informatieblad

Pater Huysegems, Pater De Clercq en ik wensen u allen een Zalig Pasen! Laten wij met het *Victimae Paschali* lofzangen brengen aan Jezus onze Verlosser, Koning en Overwinnaar, en Zijn vreugde delen!

Op voorhand heeft Jezus over Zijn overwinning gesproken! Dat moet ons veel vertrouwen inboezemen! Het was in de nacht van het afscheid, na het Laatste Avondmaal. In drie grote, ontroerende redes had Jezus de harten van Zijn leerlingen getroost, gesterkt, en tegelijk ook ons, en daarmee voorbereid op hetgeen komen ging en komen gaat. En daarop volgde: “Dit alles heb Ik u gezegd, opdat gij vrede moogt hebben in Mij. In de wereld hebt gij verdrukking te lijden; maar schep moed: Ik heb de wereld overwonnen”. (*Jh. 16, 33*)

Jezus kiest heel bewust het woord overwinning! Zijn gehele leven en werken is een overwinning op de wereld. Herodes' moordplan tegen Hem is mislukt. De Satan die zich uitgeeft als vorst van de wereld, heeft Hij overwonnen bij de bekoring in de woestijn. Duivels heeft Hij uitgedreven. De vervolging door Zijn vijanden heeft Hij doorstaan, totdat Zijn uur gekomen is. De vijandschap en de haat van de wereld heeft Hij overwonnen door de stichting van het Godsrijk op de bodem zelf van de wereld. Zijn overwinning vindt haar afsluiting in Zijn schijnbare nederlaag in de dood. De H. Paulus getuigt zo mooi: “Hij heeft de dood ten onder gebracht, doch leven en onsterfelijkheid aan het licht gebracht, door het Evangelie”. (*2 Tim. 1, 10*) En: “Hij heeft de Heerschappijen en Machten, de wereld van de demonen, ontmaskerd en openlijk tentoongesteld, hen door het Kruis overwonnen”. (*Kol. 2, 15*)

Van nu te leven in een alles-kan-en-mag-maatschappij gaat een bekoring uit, maar het is tevens een beproeving. Aanvechting maakt goede christenen! “God zal met de beproeving ook uitkomst geven, om ze te kunnen doorstaan.” (*1 Kor. 10, 13*) Het is tegelijk ook een dood-en-weg-maatschappij. Hoe triest!

“Wanneer we God liefhebben, dan onderhouden we ook Zijn geboden; want dit is juist liefde tot God, dat we Zijn geboden onderhouden. En Zijn geboden zijn niet zwaar; want wat uit God is geboren, overwint de wereld. En dit is de overwinning, die zegepraalt over de wereld: ons geloof!” (*1 Jh. 5, 2-4*)

De geboden van God te onderhouden is niet moeilijk, want de wedergeboren mens, de christen overwint de wereld, al het ongodelijke dat hem tot zonde prikkelt en lokt, door het geloof, en wel door het geloof aan de goddelijke Verlosser, want door dit geloof ontvangt hij alle genademiddelen tot overwinning van de vijanden van zijn heil! “Mijn genade is u genoeg; want juist bij zwakheid komt de Kracht tot haar recht!” (*2 Kor. 12, 9*)

Laten wij altijd aan het zegewoord van Jezus denken, vooral nu we ook door een enorme kerkcrisis op de proef gesteld worden. Wij weten echter wat we als katholieken moeten geloven en doen. Dus geduld! Noë ging ook niet voortijdig zijn ark uit om te verdrinken! “De poorten van de hel zullen haar niet overweldigen.” (*Mt. 16, 18*) “Zie, Ik blijf altijd bij u, tot aan het einde van de wereld.” (*Mt. 28, 20*)

We zingen weer het *Regina caeli* voor Maria Koningin, onze Medeverlossers! Zij wil, dat het zegewoord van Jezus altijd in ons leeft, want in de overwinning van het Hoofd is ook de overwinning van de ledematen ingesloten. Dat deze eeuwige triomf onze vrede in vervolging, onze moed in lijden, en onze overwinning in de levensstrijd mag zijn!

Pater Carlo de Beer

“Fiducia supplicans”

een synodale Kerk die luistert naar de wereld

Lezing door Don Davide Pagliarani, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, op het 17^e Theologische Congres van Courier de Rome in Parijs, 13 januari 2024.

“De synodale Kerk is een Kerk die beweert naar iedereen te luisteren, geworteld te zijn in de gevoelens van het volk van God, maar in werkelijkheid is zij utopisch en millenaristisch.”

Het is aan ons om een samenvatting te geven en het standpunt van de Priesterbroederschap te vertolken tegenover alle praktijken die door de “synodale Kerk” worden gepromoot.

Laten we allereerst proberen om orde te scheppen in die verschillende elementen, in het bijzonder wat betreft het recente document ***Fiducia supplicans***,

dat reeds veel inkt heeft doen vloeien. We moeten die gebeurtenis kunnen plaatsen. Waarom zijn we daar aanbeland, wat heeft dat te betekenen? De rol van de Priesterbroederschap mag zich niet beperken tot een impulsieve, instinctieve reactie: wij zijn verplicht om ons een zo diepgaand mogelijk begrip te vormen van wat met die tekst op het spel staat. Als onze analyse diepgang mist, riskeren we om dezelfde fout te maken als sommigen die de kwestie ***Fiducia supplicans*** afdoen als een persoonlijke buitenissigheid van Paus Franciscus, wiens extravagantie ze niet kunnen verklaren.

Andere reacties op *Fiducia supplicans* doen de kwestie van de zegeningen af als een kwestie van gelegenheid: dit initiatief zou ongelegen komen in sommige culturele contexten, vooral in Afrika. De werkelijkheid is toch een beetje complexer. Al die reacties zijn welkom, zij zijn positief in zoverre ze nog van een zeker reactievermogen getuigen; maar de Priesterbroederschap heeft de plicht om dieper te gaan. Laten we dus afstand nemen van de media-heisa.

I – Een pontificaat dat aan de verwachtingen van de moderne wereld beantwoordt

Fiducia supplicans is – strikt gezien – geen synodale akte, maar een akte die door het Dicasterie voor de Geloofsleer is voortgebracht en door de Paus zelf is ondertekend. Niettemin is het een document dat beantwoordt aan wat tijdens de voorbereiding van de synode zelf meermaals ter sprake is gekomen. Het is dus inderdaad een antwoord op een actuele en synodale verwachting.

Die “synodale Kerk”, die we proberen te definiëren, is een Kerk die naar alle mensen luistert: de periferie, de basis, de hele wereld, in de ruimste zin van het woord. Een Kerk die naar “de wereld” als zodanig luistert. Het is dus een Kerk die een nieuwe gevoeligheid en een nieuwe wil om de wereld te ontmoeten aan de dag legt.

Dit pontificaat beantwoordt inderdaad op steeds volmaaktere wijze aan de verwachtingen en de eisen van

de hedendaagse wereld, en meer bepaald die van de “politieke” wereld, in de diepe betekenis van het woord. Enerzijds sluit dit pontificaat namelijk aan bij een politieke invalshoek die tegenwoordig “gemeengoed” is. Anderzijds past het zich ook de methodes aan van een politiek die een nieuwe maatschappelijke organisatie wil tot stand brengen, en die – we moeten het toegeven – reeds grotendeels haar slag heeft binnengehaald. Welnu, waarom is het zo belangrijk dat vertegenwoordigers van de Kerk bij die reorganisatie van de wereld betrokken worden?

Het is niet de eerste keer dat we die handelwijze opmerken: wanneer er nieuwe beginselen zijn, wanneer men een (nieuwe) samenleving wil opbouwen en reorganiseren, is het noodzakelijk dat een religieuze instelling diezelfde beginselen heiligt. Dat is heel duidelijk en beantwoordt aan een diepgewortelde behoefte in het hart van de mens. De mens zal in zijn diepste binnenste steeds een religieuze kern bewaren. Hij heeft de behoefte om in iets te geloven, en dus zelfs iets te heiligen wat in wezen niets heiligs heeft. Het is een behoefte die heel dikwijls onbewust is, maar wel in de menselijke natuur blijkt te zijn geworteld. Waarom? Omdat de mens geschapen is voor God. En zelfs de revolutie [opm. vert.: “opstand” tegen God, zie hieronder] kan de menselijke natuur niet veranderen.

Vroeg of laat dringt het heilige zich dus op om een transcendente dimensie te geven aan wat we geloven, aan de beginselen die we als fundamen-

teel beschouwen. U ziet dat duidelijk in de geschiedenis, bij de Ouden, die alles heiligden wat voor hen belangrijk was: ze heiligden macht, kracht, vuur, aarde, vruchtbaarheid. Veel dichterbij ons heeft de zogeheten “Franse Revolutie”, de liberale revolutie, hetzelfde gedaan: omdat ze door en door seculier was, maakte ze volledig komaf met het verleden, ontheiligde ze alles wat deel uitmaakte van de vroegere organisatie, van de godsdienst, ... maar tegelijkertijd hield zij eraan om de menselijke rede in zekere zin te heiligen. Kijk ook naar de Verklaring van de Rechten van de Mens. Verklaringen worden alle dagen gedaan, vooral in onze tijd. Ze blijven – in het beste geval – enkele weken in het geheugen hangen, maar ze zijn geen eeuwig leven beschoren. Daartegenover staat de Verklaring van de Rechten van de Mens die, zo lijkt het wel, een onuitwisbare stempel op de geschiedenis heeft gedrukt. Waarom? Omdat zij géén gewone verklaring is: ze is een heus credo. De Verklaring van de Rechten van de Mens werd opgesteld met de plechtstatigheid van een geloofsbelijdenis. Ze beantwoordt aan die religieuze behoefte om nieuwe beginselen te heiligen, nieuwe dogmata waarop men heeft beslist de samenleving van het moment te grondvesten. We zouden nog wel eventjes kunnen doorgaan met het opsommen van voorbeelden.

En wat doet de paus? Wat doet de Kerk vandaag? Zij gaan in dezelfde richting. Zij heiligen wat tegenwoordig fundamenteel is in de ogen van de wereld. Laten we slechts enkele

voorbeelden geven. We weten hoezeer ecologie door de paus wordt gepredikt en door hem onderricht. Die nieuwe “ecologische” theologie overstijgt de “opportunistische” overwegingen, die louter met een historisch momentum hebben te maken. Het gaat om een nieuwe moraal die aan iedereen wordt verkondigd, een “dwarse” moraal die zelfs voor atheïsten in aanmerking komt. Waarom? Omdat we respect moeten opbrengen voor dat gemeenschappelijke huis – dat wij “schepping” noemen, een schepping die uit de handen van God is gekomen, maar op zichzelf, ongeacht hoe wij ze opvatten, en hoe wij ze kunnen noemen, het gemeenschappelijke huis van iedereen is. Het gaat om een religieuze kenmerk, een religieuze stempel dat op een preek en een dringende vraag van de huidige politieke wereld wordt gedrukt. De Kerk schiet te hulp door dat religieuze stempel te geven, iets wat – zoals we hebben gezien – beantwoordt aan een heel reële behoefte.

Laten we een ander voorbeeld geven: de nadruk die wordt gelegd op het feit dat we ons van hiërarchie(en) moeten ontdoen, en dat we een hiërarchische invalshoek van de maatschappij en van de Kerk achter ons moeten laten. Men verheerlijkt nu een samenleving waarin de macht niet langer hiërarchisch is: ze is verdeeld en herverdeeld. Vandaar het gedeelde gezag, de strijd tegen het klerikalisme, de emancipatie van de vrouw – een onderwerp dat al sinds enige tijd op de agenda staat: de Kerk wil dat vrouwen, zelfs binnenin haar hiërarchische bestuursstructuur, hun eigen plaats hebben. Dat alles tegen

een traditioneel patriarchaat in dat wordt beschouwd als systemische en geïnstitutionaliseerde oorzaak van een reeks machtsmisbruiken in de loop van de geschiedenis. En onder die moderne waarden die aan iedereen worden voorgesteld, maar in het bijzonder aan de Kerk (opdat ze die zou heiligen), is er ook de LGBT-agenda. Die laatste maakt deel uit van die “waarden”. We zien de implementatie van de synodale gevoeligheid die zich onvermijdelijk zal schikken naar de gevoeligheid van het moment, ook op dat laatste punt.

De paus heiligt wat tegenwoordig fundamenteel is in de ogen van de wereld. Fiducia supplicans beantwoordt aan een politieke vraag.

Tegelijkertijd verdient een ander aspect onze aandacht. De Kerk is zich ervan bewust dat ze, om allerlei historische redenen, aan geloofwaardigheid heeft ingeboet, en bijgevolg aan invloed. In dat scenario meent ze te moeten verkondigen wat “actueel” is om geloofwaardig te blijven. En het is onvermijdelijk: omdat ze de bovenna-tuurlijke dimensie van haar strijd en haar missie in de wereld uit het oog is verloren, krijgt de Kerk een complex ten aanzien van de wereld, waartegen-over ze aan aanzien en geloofwaardigheid heeft ingeboet. Ze gaat dus andere middelen zoeken om geloofwaardig proberen te blijven. En om door die wereld te worden begrepen gaat ze dezelfde taal spreken als zij. Een grote illusie! De Kerk is daarvoor immers niet gemaakt, zij is niet gemaakt om vanuit die horizontale invalshoek te blijven kijken, dat spreekt voor zich.

We kunnen hier reeds een eerste conclusie trekken, die ons toelaat om ***Fiducia supplicans*** in de juiste context te plaatsen. Waarom moest dat gebeuren? Wel, paradoxaal genoeg, omdat de seculiere wereld de Kerk, en dat religieuze stempel dat enkel door de Kerk kan worden gegeven, nog altijd nodig heeft. En daarnaast, omdat die Kerk, die aan geloofwaardigheid heeft ingeboet, paradoxaal genoeg de wereld nog altijd nodig heeft. Die dubbele behoefte heeft een heuse symbiose doen ontstaan, een synergie op dat politieke terrein. ***Fiducia supplicans*** beantwoordt aan een politieke vraag van het moment.

II – Wat betekent het om zich te laten leiden door de moderne politieke gevoeligheid?

Laten we hier een filosofische kanttekening maken om tot de kern van het probleem te komen. Die moderne politieke invalshoek is schatplichtig aan het moderne denken: ze is de weerspiegeling, het (spiegel)beeld van het moderne denken. En het moderne denken gaat uit van een basiscategorie die nieuw is: het bewustzijn, individueel of collectief. Het is op grond van het bewustzijn dat de moderne mens eerst zijn denken en daarna de wereld om zich heen gaat heropbouwen, die wereld waaraan zelfs de Kerk zich zal moeten aanpassen.

Welnu, het bewustzijn als beginsel en grondslag van al het overige vooropstellen, betekent een beginsel hanteren dat losgekoppeld is van de werkelijkheid, van een werkelijkheid die in elk

geval haar primaat over de intelligenties verliest. Op die manier wordt voorbijgegaan aan het denkbeeld dat er een objectieve orde bestaat om te begrijpen, en waarnaar we ons moeten schikken. Neen, die orde is iets wat door de mens wordt bepaald, door het bewustzijn in zichzelf ontdekt. En het is op grond van dat denkbeeld dat de wereld om ons heen wordt heropgebouwd: het is de moderne politiek, in de ruime zin van het woord.

Anders gezegd: er is niet langer een einddoel, een volmaaktheid die in de orde van de dingen zou liggen. Het geluk van de mens of de maatschappij is niet meer te vinden in een einddoel dat ze in overeenstemming met hun natuur hebben ontvangen. Die uitwendige orde van de dingen komt niet meer overeen met wat het bewustzijn voortaan gaat bepalen: dit is het nieuwe beginsel van een nieuwe orde in de wereld. Er is dus geen einddoel of volmaaktheid meer met eerbiediging van de objectieve orde van de dingen.

Bijgevolg gaan we in de moderne politiek vier onafscheidelijke kenmerken vinden, die we daarnaast ook in de Kerk van Paus Franciscus, de synodale Kerk, zullen terugvinden.

Allereerst is de moderne politiek *ideologisch*. Ze is ideologisch in zoverre ze de werkelijkheid vervangt door de vrije voorstelling die het bewustzijn zich heeft gevormd. Dat is duidelijk: ideologie begeleidt elke uiting van de moderne politiek. Elke partij is het uithangbord, niet van een begrip van

de objectieve werkelijkheid, maar van een subjectivistische ideologie.

Ze is – dit is het tweede kenmerk – *zelfbepalend*. Dat is het onvermijdelijke gevolg [van het eerste]: zij beslist zelf wat ze moet zijn, wat de mens moet zijn. Zij bedenkt helemaal alleen een plan en een project, zonder uit te gaan van de werkelijkheid, een analyse van de werkelijkheid.

Derde kenmerk: de moderne politiek is *totalitair*. Achter het beeld van de “vrijheid” – de “bevrijding” die al eeuwenlang in de verf wordt gezet, vooral sinds de liberale revolutie – gaat een totalitaire moderne politiek schuil, want het is de werkelijkheid die zich daaraan moet aanpassen, op gevaar af daartoe te worden gedwongen. Men plakt een denkbeeld op de concrete werkelijkheid, een denkbeeld dat in het individuele of collectieve bewustzijn is opgevat, en dwingt dus de werkelijkheid. Het is daaruit dat de totalitarismen voortkomen. Wij leven in een wereld die totalitair is: er zijn denkbeelden die op de werkelijkheid worden geplakt, en ze in de ene of de andere richting dwingen.

En vierde kenmerk: ze is *conventioneel*, ze berust niet op de natuurlijke orde, maar op een door conventie bepaalde orde: wat goed en nastrevenswaardig is, wordt beslist, willekeurig gekozen door het geweten, en wordt niet begrepen noch ontvangen vanuit de (objectieve) werkelijkheid.

Ook al zijn die vier kenmerken van de moderne politiek niet nieuw, het is

toch interessant om te zien hoe ze in het bijzonder op de synodale Kerk van toepassing zijn.

Maar vooraleer we gaan kijken hoe ze van toepassing is, moeten we goed begrijpen dat de Kerk niet onverschillig kan blijven tegenover die moderniteit. Er zijn slechts twee mogelijkheden. Een derde is er niet:

- óf de Kerk veroordeelt het primaat van het geweten over de werkelijkheid en over de goddelijke Openbaring – en de hele moderne politiek die eruit voortvloeit;
- óf de Kerk gaat in dat gedachtegoed mee.

Dat gedachtegoed is overal. Die invalshoek, die zienswijze van de dingen is alomtegenwoordig. We kunnen niet beweren afzijdig te blijven, proberen onszelf er niet te veel aan bloot te stellen, en proberen het niet te veel te veroordelen, proberen het bespreekbaar te maken of er iets positiefs uit te halen. Absolut niet! Wat heeft de Kerk tot aan het concilie gedaan? Zij heeft dat gedachtegoed veroordeeld. Tegenwoordig gaat de Kerk in dat gedachtegoed mee, ze maakt het zich eigen en zegt het. Dat is heel belangrijk om te begrijpen.

Deze synodale Kerk is op haar manier *ideologisch*. Ze vindt behoeften uit die alleen bestaan in de geest van hun bedenker; de leer wordt niet meer ontvangen, maar voortgebracht. Een voorbeeld: denkt u dat er in de wereld miljoenen LGBT-koppels om een kerkelijke zegening vragen? Neen!

Maar de Kerk vindt het vandaag belangrijk – om de redenen die we net hebben aangegeven – om een teken of een bewijs te geven. Documenten als *Fiducia suppliant* hebben een politieke waarde ten aanzien van de wereld, ongeacht de daadwerkelijke vraag om zegening, de pastorale nood, en ongeacht het aantal zegeningen dat zal worden gegeven. Het maakt niet uit dat er mensen of hele bisschoppen tegen zijn. Wat doet het er per slot van rekening toe! Wat belangrijk is, is dat deze teksten zijn geproduceerd, gepubliceerd voor hun politieke betekenis.

De synodale Kerk is ideologisch en totalitair.

We herkennen er eveneens het *zelfbepalende* aspect in. Ja, want de Kerk wordt niet meer opgevat als een onveranderlijke, door God gegeven structuur, met onveranderlijke doelstellingen, een onveranderlijke missie. Neen, het is een Kerk die volgens de historische omstandigheden, en vooral de eisen van het moment, in staat is om zich aan te passen en zich een nieuw doel te stellen, om altijd te evolueren.

De synodale Kerk is ook *totalitair*. Waarom? Omdat men de Kerk als maatschappelijk lichaam dwingt om zich aan te passen aan beginselen die niet in overeenstemming met haar natuur zijn. Men doet de werkelijkheid van de dingen geweld aan. Vandaar sommige reacties, volmaakt of onvolmaakt, volledig of onvolledig. Er wordt dikwijls gesproken over een schijnbare tegenspraak tussen het luissterende oor van een synodale Kerk –

die zich openstelt voor iedereen, waarin iedereen mag spreken, deelnemen enz. – en tegelijkertijd zeer autoritaire daden, gesteld door Paus Franciscus in het bijzonder, in elk geval onder diens pontificaat. Die tegenspraak is ter sprake gekomen. Hoe is ze op te lossen? Het antwoord is er: de synodale Kerk is totalitair. Men plakt op de werkelijkheid concepten, ideeën die er niet mee overeenkomen; en wanneer de dingen geweld wordt aangedaan, en ze in een keurslijf worden gedwongen, dan is dat noodzakelijkerwijze totalitair: men gebruikt zijn gezag om de dingen in een keurslijf te dwingen, terwijl men voor de rest zegt te blijven luisteren.

Zij is tot slot *conventioneel*. Het is de synodale basis die, in theorie, de keuzes van het bestuur influïstert. Wat wordt beslist, wordt altijd als zodanig voorgesteld: het is het gezamenlijke volk van God dat, door zijn *sensus fidei*, influïstert welk pad of welke weg moet worden ingeslagen.

Dat is wat voor ons een sleutel tot verklaring dient te zijn. We moeten in de grote beslissingen van dit pontificaat de wil zien om zich zoveel mogelijk aan te passen aan de grote beginselen van de wereld van vandaag, en de politieke wereld, met alles wat dat kan betekenen.

III – De synode, een revolutionair instrument

Laten we nu eens de synode als zodanig in dat licht bekijken. Speelt de synode een bijzondere rol?

Ik zal niet blijven stilstaan bij het theologische, doctrinaire aspect, volgens welke de synode de uitdrukking van de collegialiteit is, van die wil om de Kerk met zijn allen vanuit de basis te besturen.

Er is daarnaast een praktische – om niet te zeggen “politieke” – functie van de synode. Waartoe dient de synode? Ze dient ertoe ideeën in omloop te brengen die men ingang wil doen vinden, en in wet omzetten, door ze toe te schrijven aan een verwachting, een vordering, een behoefte van het Volk van God. En men moet dan wel antwoorden op wat iedereen binnen de Kerk lijkt te vragen – omdat men dat allemaal aan de *sensus fidei* toeschrijft. Welnu, onvermijdelijk zal in alles wat het Volk van God vraagt, simpelweg de echo weerklinken van alles wat de hedendaagse wereld verwacht.

Als u kijkt naar het werkdocument van de synode, het *Instrumentum laboris*¹, dat meer dan een jaar geleden werd gepubliceerd, dan vindt u alles! Het is een magma, een vormeloze brij waarin u alles en zijn tegendeel vindt. Met een dergelijk document in handen, kan het gezag uitkiezen wat het meest opportuun lijkt. “Dat is goed, nu is het moment, de tijd is rijp; de situatie is er klaar voor, we kunnen ervoor gaan”

Wat is het onvermijdelijke gevolg van die manier van doen? Door steeds maar “ja” te zeggen op alles en zijn tegendeel, zonder van een leerstellig beginsel of de werkelijkheid uit te

gaan, door louter naar de verwachtingen van Jan en alleman te luisteren, doet men uiteindelijk dingen die buiten de werkelijkheid liggen.

Ik benadruk het aspect van een loskoppeling van de werkelijkheid, omdat de synodale Kerk een Kerk is die beweert naar iedereen te luisteren, geworteld te zijn in de gevoelens van het Volk van God, maar in werkelijkheid is zij utopisch. De zegening die door ***Fiducia supplicans*** in het vooruitzicht wordt gesteld, is niet alleen een dwaling, zij is ook een utopie. Zij is onzinnig. Daarachter gaat het zweverige droombeeld schuil van een nieuwe wereld en een volstrekt nieuwe Kerk als gevolg daarvan. Er heerst een soort millenarisme. We staan tegenover een utopische en millenaristische illusie. Buiten de werkelijkheid.

De concrete werkelijkheid, de ware werkelijkheid die de Kerk wordt geacht te kennen en te verkondigen, dat is het Evangelie, het dogma, de Openbaring, dat is Onze Heer Jezus Christus, de christelijke moraal, de strijd tegen de zonde. Maar dat wordt in de ogen van de hervormers allemaal een abstracte werkelijkheid, zonder enige invloed op het concrete leven. Wat in modern opzicht telt, is de verbondenheid met het Volk van God: die wordt ondanks al haar utopieën als enige concrete werkelijkheid beschouwd en op radicale wijze gesteld tegenover alles wat leer van de Kerk is. Die leer wordt niet rechtstreeks ontkend, maar opzijgeschoven, beschouwd als een abstracte werkelijkheid.

De Kerk, in dat gedachtegoed gevangen, eraan gekluisterd, erdoor betoverd, erin vastgelopen, in dat gedachtegoed. ... De Kerk is verplicht te luisteren en probeert de verzuchtingen van de mensen tegemoet te komen, zonder enig einddoel, zonder enige uiterste volmaaktheid aan te geven; zonder transcendentie, zonder hoogst na te streven doel. Wie spreekt vandaag nog over eeuwig leven?

Kijk naar de toestand van de Kerk, die tegenwoordig een wereldwijd debat voert over bepaalde “zegeningen”! Het is goed dat er reacties op zijn gekomen. Maar u ziet waar we nu staan. ... En terwijl hele bisschoppen debatteren over het al dan niet zegenen van homoseksuelen, wordt er niet meer over het Evangelie gesproken, niet meer over Onze Heer, niet meer over de genade, niet meer over het kruis. Waarom? Omdat dat allemaal abstract is.

De hiërarchie van de Kerk bevindt zich vandaag de dag in eenzelfde toestand als die waarin de huisvaders zich na 1968 bevonden. Ik spreek van de ontvucherde huisvader, die niet meer weet waarom hij kinderen heeft. Met de hele crisis van 1968 en de geleidelijke verslechtering die erop volgde, weet een huisvader niet meer waarom hij vader is. Hij weet niet meer waartoe hij moet opvoeden, tot welk doel, waarvoor. ... Wat doet een moderne huisvader dan?

Eerst en vooral is het nodig dat zijn gezin samenblijft: immers, als er in de opvoeding geen na te streven doel is,

dat de rol van de vader en de moeder ten volle rechtvaardigt, loopt het gezin het risico te worden ontwricht. Maar daarna, zolang het een vader lukt om zijn gezin samen te houden, ziet hij zijn rol, door omstandigheden, beperkt tot het lenigen van louter concrete en materiële noden. Het kind heeft honger, dus het moet eten krijgen; het heeft onderwijs nodig, dus het moet naar school worden gestuurd; het heeft sport nodig, het heeft een dokter nodig, het heeft kleren nodig, ... en verder weet men niet waarom. In plaats van een einddoel aan te geven, lenigt men noden, goede of slechte, die niettemin contingent [opm. vert.: toevallig] blijven. Vreselijk.

De synodale Kerk komt overeen met dat verminderde, “gehandicapte” ouderschap van de huisvader na 1968. En wat wordt meestal door kinderen gevraagd? Niet noodzakelijk onderrecht, maar dat ze hun zin krijgen.

IV – *Fiducia supplicans*: een oud verhaal

Met die overwegingen hebben we net de mogelijkheid om onregelmatige of gelijkgeslachtelijke koppels te zegenen op haar juiste plaats gezet. Laten we die recente gebeurtenis nu eens bekijken als onderdeel van een langere geschiedenis. Dit is iets wat belangrijk voor ons is om te begrijpen, omdat het in feite de Kerk is die toegeeft aan de druk van de moderne samenleving.

Waar komt die druk vandaan? Waarom is die druk zo sterk? We moeten de omvang van die druk op de Kerk

begrijpen om de ernst van wat de Kerk heeft beslist te begrijpen.

Laten we dit beginsel niet vergeten: de Revolutie vernietigt, per definitie, een gevestigde orde. Ik spreek hier over de Revolutie met een hoofdletter R, in de ruimste zin van het woord, die alle mogelijke revoluties omvat. De Revolutie vernietigt elke orde en ze moet – om daarin te slagen – elk onderscheid vernietigen, omdat er zonder onderscheid geen orde meer mogelijk is.

Waarom is er in het gezin bijvoorbeeld een orde? In een gezin is er een orde, omdat er onderscheiden zijn. De vader is niet de moeder, is niet de grootvader, niet het kind, niet de zoon of de dochter: de vader is vader en niets anders. De moeder is moeder en niets anders. Ieder wordt geacht zijn of haar deel te doen, en in het gezin is er een orde die op natuurlijke wijze tot stand komt, waardoor het gezin zijn doel kan bereiken.

Omdat de Revolutie elke orde vernietigt, moet ze dus elk onderscheid vernietigen: niet alleen in het gezin, maar in de hele maatschappij. Maar vanwaar die wil om te vernietigen? Laten we die beginselen op een theologische manier proberen te zien. Waarom is de Revolutie erop uit om elk onderscheid te vernietigen?

Omdat alle onderscheiden op een of andere manier zijn afgeleid van of leiden naar het meest fundamentele onderscheid: dat tussen het menselijke en het goddelijke, tussen God en de

mens. De eerste revolutie begint met Lucifer, die het onderscheid tussen hem en God niet aanvaardt. De hele inspanning van het modernisme, dat het bovennatuurlijke en het natuurlijke vermengt, is juist een blijk van die revolutie. Het vergoddelijkte menselijke bewustzijn is een andere manier om dat fundamentele onderscheid af te schaffen: daardoor wordt de mens het beginsel van goed en kwaad, het beginsel van waar en vals.

In dat opzicht moet elk traditioneel, met het gezonde mensenverstand verbonden onderscheid worden afgeschaft, want dat is een overblijfsel van het fundamentele onderscheid dat we hebben vermeld, een echo van het eerste en laatste onderscheid tussen de mens en God: deze onderscheiden maken integraal deel uit van een orde die is verworpen, en die van kop tot teen moet worden heroverwogen. Heel dikwijls laat men zich dan met het taalgebruik in: sommige uitdrukkingen worden verboden, sommige woorden mogen niet meer worden gebruikt, worden verketterd, vooral wanneer het om uitdrukkingen gaat die de traditionele onderscheiden uitdrukken.

Laten we naar een heel concreet voorbeeld kijken: de traditionele onderscheiden tussen de meester en de leerling, de baas en de knecht, de ouders en de kinderen, de priesters en de leken, de onderscheiden tussen de verschillende volkeren, tussen de verschillende religieuze belijdenissen. ... Die onderscheiden worden afgeschaft of heroverwogen. De nadruk wordt gelegd op wat mensen gemeen heb-

ben: de aarde, het gemeenschappelijke huis, de waardigheid van de mens, de mensenrechten enz.

De heropbouw van die orde, een orde vernietigd door de zonde, door de revoluties die er de echo in de geschiedenis van zijn – dát is de missie van de Kerk, de reden van de Menswording.

Maar wat is, concreet, het laatste onderscheid om te vernietigen? Het onderscheid dat het diepst in de lichamelijke natuur van de mens en de dieren is verankerd? Dat onmiddellijk uit de handen van God is voortgekomen op de scheppingsdag? Wat is dat onderscheid? **Man en vrouw schiep Hij hen.**² God schiep de dieren mannelijk en vrouwelijk. Man en vrouw: dat onderscheid is het meest onmiddellijke, het meest vanzelfsprekende. En met dat onderscheid gaan heel precieze functies gepaard, welbepaalde rollen.

Als u dat onderscheid afschaft, of de wereld er niet meer in slaagt om het te begrijpen, probeert u dan maar eens de schoonheid van het vaderschap uit te leggen, uitvloeijing en toepassing van Gods gezag hier op aarde. Dat is heel mooi, het is een geopenbaard begrip, het is de H. Paulus die dat onderstreept. Een huisvader die zijn opdracht opvat als het verlengstuk van die van God over de schepping, dat is heel nobel. ... Maar dat wordt allemaal onbegrijpelijk en moet worden vernietigd. Men wil komen tot een mensheid die niet langer begrijpt wat man en vrouw is, mannelijk en vrouwelijk. Men wil bereiken dat dit onderscheid

wordt afgeschaft, in elk geval in de geesten.

Het is dus een proces dat een lange weg heeft afgelegd, en een heel precieze reden heeft. We moeten het begrijpen in al zijn aspecten. Achter dat alles gaat een wil schuil die duivels is. In de theologische en diepe zin van het woord. Het is Satan die als eerste dat onderscheid verwerpt: hij wil dat de hele wereld, zonder uitzondering, dezelfde weg opgaat: “U zult als God(en) zijn”.³

En de afschaffing van al die onderscheiden, in het bijzonder dat laatste, leidt tot de zelfvernietiging van de mensheid. Een mensheid waarin er geen vader en geen moeder meer is, omdat we niet meer weten wat een vader, een moeder, een man of een vrouw is, dat is een beschaving die gedoemd is om uit te sterven. Zij kan niet blijven bestaan. Waarom? Omdat Satan een moordenaar is. Vanaf het begin probeert hij de mens te misleiden om diens ondergang te bewerken. En dat lukt hem. Iedereen moet vandaag die beginselen aanvaarden en de afschaffing van die onderscheiden – natuurlijk met schakeringen, toegevingen, want het spel moet op handige wijze verborgen worden gehouden. Iedereen wordt vandaag verplicht op de ene of de andere manier de afschaffing van die onderscheiden te aanvaarden, en dus de orde die eraan ten grondslag ligt.

Welnu, waarom heeft de Menswording plaatsgevonden? Waarom is er een Kerk? Wat is de rol van de Kerk? Wat is de rol van de paus? Juist om

dat allemaal te bestrijden. Om eraan te herinneren wat de onderscheiden zijn: het eerste tussen de mens en God, en alle andere die daaruit voortvloeien, alles wat daaruit volgt. De heropbouw van die orde, een orde vernietigd door de zonde, door de revoluties die er de echo in de geschiedenis van zijn – dát is de missie van de Kerk, de reden van de Menswording.

Maar wat doen de mannen van de Kerk? Niet alleen gaan ze in dezelfde richting als de hedendaagse wereld, maar ze geven tegenwoordig hun zegen. Nu begrijpen we de omvang van de ernst van *Fiducia supplicans*. Het is belangrijk dat ieder van ons een inspanning doet om te begrijpen wat er vandaag op het spel staat. Dát is de agenda. Het maakt weinig uit of die zegen af en toe wordt gegeven of dat ze [voorlopig] niet wordt gegeven, omdat het niet het moment is, misschien later wel, misschien niet in Afrika. ... Het probleem is veel ernstiger. De mannen van de Kerk hebben deze principes gezegend. Hoe valt dat uit te leggen?

V – Is Paus Franciscus de enige verantwoordelijke?

Het moest zo ver komen. We zijn geschokt, maar we zijn niet erg verrast. Waarom moest het zo ver komen? Omdat de moraal dochter is van het dogma – en niet omgekeerd. Ik bepaal mijn gedragsregels in functie van wat ik meen dat de mens, God, de ziel, de zonde, de verlossing is. Het is in functie van wat ik geloof dat waar is, dat ik mijn gedragsregels ga opstellen.

Kijken we naar het voorbeeld van de godsdienstvrijheid, de opvallendste uiting van de moderne dwaling, van het verval van dogma en geloof. De godsdienstvrijheid wordt sinds zestig jaar verkondigd, sinds het concilie. Wat wilt u dan? Als we de mogelijkheid hebben om onze God te kiezen, om ons eigen Godsbegrip of helemaal geen Godsbegrip te kiezen, dan kiezen we **a fortiori** onze gedragsregels, onze moraal, dan kiezen we wat we willen zijn. We kiezen of we willen veranderen en anders zijn, of dat we (niet) tevreden zijn met wat de goede God ons heeft gegeven of de manier waarop Hij ons heeft gemaakt – volgens bizarre ideeën over de natuurwet bijvoorbeeld. Waarom niet? Aangezien we onze eigen God kunnen kiezen, onze eigen godsdienst – het is de Kerk die dit nu onderwijst – kunnen we **a fortiori** alle andere dingen kiezen, kunnen we kiezen met wie we gaan leven en met wie we een gezin gaan stichten – of een soort gezin.

Als we de mogelijkheid hebben om onze God te kiezen, dan kiezen we a fortiori wat we willen zijn.

Het oecumenisme is een ander voorbeeld. Wat is oecumenisme? Het is losbandigheid onder de religies. En dus zullen noodzakelijkerwijze vroeg of laat de losse zeden volgen, als men van die geest doordrongen is. De moraal is dochter van het dogma. Het dogma is reeds lang vernietigd. Noodzakelijkerwijze moest men daaruit de conclusies trekken. En Paus Franciscus doet dat op een vrij logische ma-

nier. Maar het probleem begint niet bij hem.

Dat is de rol van de Priesterbroederschap. We moeten naar de oorzaken gaan, naar de beginselen gaan, op de beginselen terugkomen.

VI – Een teken des tijds

Bevat dit relaas elementen die eigen zijn aan de kerkelijke crisis die door ons wordt beleefd? Er is inderdaad iets nieuws, dat moeten we toegeven.

Ik vermeld er maar een: het is de verblinding van de geest. We beleven een ogenblik waarop de mannen van de Kerk blind zijn. Ze maken zich zelfs niet eens meer ongerust over de vraag of ze de Traditie volgen dan wel ermee breken, teneinde sommige vraagstukken op te lossen. ... Dat zijn we allemaal al voorbij. De verblinding is totaal. De ergste van de straffen voltrekt zich. De verblinding van de geest is een straf van God. Dat is het antwoord van een God die zich terugtrekt, die Zijn licht terugtrekt. Het antwoord van een God die stil blijft.

Waarom? Omdat we zestig jaar lang niet naar Hem hebben willen luisteren. Dan trekt God zich terug en toont Hij aan alle mensen van goede wil wat er zonder Hem gebeurt; Hij toont de consequenties van die terugtrekking. Het is de straf voor wie in de ban is geraakt van de wereld, die voortdurend het gemak zoekt dat door de wereld wordt geboden, en vooral op zijn gemak wil zijn met de wereld zelf. Vroeg of laat wordt zo iemand blind. De wereld

maakt blind door haar subtiliteiten. De wereld verblindt de geest en vernietigt de wil. Dat is onontkoombaar: ofwel veroordelen we al het kwaad in de wereld, ofwel raken we in de ban ervan en worden we vroeg of laat blind.

Daaruit volgt het totale verlies van de bovennatuurlijke zin, van het juiste oordeel; en niet alleen van het oordeel over bovennatuurlijke werkelijkheden, over de Drie-eenheid, de Verlossing. ... We zijn nu zelfs het oordeel over natuurlijke werkelijkheden aan het verliezen. We zijn niet meer in staat om de elementairste, vanzelfsprekendste onderscheiden te begrijpen die in de menselijke natuur verankerd zijn. We zijn niet meer in staat om ze te verdedigen voor wat ze betekenen: dat is eigen aan de verblindings van de geest.

Zestig jaar dwalingen, chaos, leugens. Zestig jaar toegeeflijkheid tegenover de wereld. Dat is wat we ermee bereiken. Dat is wat ze zegenen.

VII – Van het primaat van het geweten naar het primaat van Christus-Koning

Is er een oplossing?

Ja! De eerste is in Gods genade te geloven.

Die bekommernis om de wereld te behagen, die vrees om haar tegen te spreken, komen voort uit een zuiver natuurlijke, zuiver politieke kijk op de dingen. Dat is waarom ik op die term heb gehamerd. Dat is een zuiver men-

selijke kijk, een kijk waarin genade niet meer van belang is. Zij wordt uitgesloten. Men gelooft er niet meer in!

En de hedendaagse wereld zal noodzakelijk op die ingeslagen weg voortgaan, omdat er geen bovennatuurlijk element is dat is in staat is om haar te veranderen. Er is geen genade. Er is geen verlossing in staat om die wereld te vernieuwen. Verlossing zal voortaan iets anders betekenen.

We moeten in de genade geloven.

En de andere oplossing die ermee gepaard gaat, die het gevolg is van ons geloof in de genade, is een oplossing waarop Mgr. Lefebvre bij elke gelegenheid, bij elke preek hamerde. Het is de “kwintessens” van de schat die hij ons heeft nagelaten. Het is een heel eenvoudige oplossing, op voorwaarde dat we ze goed begrijpen en er ons volledig aan wijden.

Het is Christus-Koning. We moeten terugkeren naar Christus-Koning.

We hebben gezien dat het inderdaad om een politiek probleem gaat, een, dat zowel de wereld als de Kerk aangaat.

Terugkeren naar Christus-Koning.

Koning van de intelligenties, op de eerste plaats. Koning van de geesten. De enige die in staat is om op bovennatuurlijke én natuurlijke wijze [het verstand] te verlichten. We hebben gezien hoe we vroeg of laat het licht over de vanzelfsprekendste natuurlijke

dingen verliezen als we het bovenna-tuurlijke licht verliezen.

En Koning van de harten. Koning van de ware liefde, de ware naastenliefde. Dat is wat we missen. Iedereen praat over liefde, maar als we het begrip naastenliefde kwijt zijn, als we het begrip Verlossing kwijt zijn, als we het begrip God kwijt zijn, dan ziet u hoe het woord “liefde”, zelfs in de Kerk, schandalige betekenissen kan krijgen. Men noemt liefde wat geen liefde is. Men zegent de liefde, wat voor een liefde!

Christus-Koning is geen abstract denkbeeld. Het is geen droom. Het is geen hersenschim. Het is het enige middel dat aan de Kerk is gegeven om alles te herstellen.

Koning van de intelligenties, Koning van de harten, van de ware naastenliefde ... en Koning van de volkeren. Zie hoe de onsamenvatbaarheid van al die valse, door de Kerk gezegende beginselen afsteekt tegenover de consequenties, de resultaten: nooit heeft de wereld in een zo rampzalige toestand verkeerd. De wereld is in oorlog, ... en er is niemand in de Kerk die zegt dat de oplossing in Christus-Koning ligt. Waarom? Omdat ze het bovenna-tuurlijke licht hebben verloren, en met dat licht, het natuurlijke licht.

Het vredesvraagstuk, het politieke probleem in de nobelste zin van het woord, houdt een mensbeeld in, het houdt een programma in. En in onze toestand, in de huidige toestand van de Kerk, begrijpen we nog beter het

primaat van Christus-Koning; we begrijpen beter waartoe het verlaten van die leer, van dat dogma, van dat beginsel, ... we zien waartoe dat allemaal heeft geleid: tot de vernietiging van elke orde, in de Kerk en in de wereld.

Christus-Koning is geen abstract denkbeeld. Het is geen droom. Het is geen hersenschim. Het is het enige middel dat aan de Kerk is gegeven om alles te herstellen. En dat is alleen aan de Kerk gegeven – dát is de paradox die voor haar onbegrijpelijk is geworden, sinds ze er prat opgaat niet alleen *in*, maar ook *van* de wereld te zijn. Christus-Koning is het middel dat alleen door de Kerk kan worden begrepen en aan de mensen aangeboden. Dat is haar schat. Het is de kwintessens van haar sociale leer. Het is inderdaad aan haar dat het Koningschap van Christus is toevertrouwd. Zij alleen kan het verkondigen en vrucht laten dragen. Alleen door haar kan de Koning der koningen over de mensen heersen – Hij die de Weg, de Waarheid en het Leven is.⁴

1. Het werkinstrument voor de eerste sessie van de Synode over de Synodaliteit, “Vergroot de ruimte van uw tent” (oktober 2023).
2. *Gen. 1, 27-28*: “En God schiep de mens als Zijn beeld; als het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen. God zegende hen, en God sprak tot hen: ‘Wees vruchtbaar en word talrijk; bevolk de aarde en onderwerp haar; heers over de vissen van de zee, over de vogels van de lucht, en over al het gedierte dat over de grond kruipt.’”
Mt. 19, 4: “Hij gaf hun ten antwoord: ‘Hebt gij niet gelezen, dat de Schepper in het begin hen als man en vrouw heeft gemaakt.’”
Mc. 10, 6: “Maar in het begin, bij de schepping, heeft God hen als man en vrouw gemaakt”.
3. *Gen. 3, 4-5*: “Maar de slang zei tot de vrouw: ‘U zult helemaal niet sterven! God weet dat uw ogen open zullen gaan als u eet van die boom, en dat u dan gelijk zult worden aan God, door de kennis van goed en kwaad.’”
4. *Cf. Jh. 14, 6*

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Koningin van de Vrede, bid voor ons.

Heeft Paus Benedictus XV tijdens de bloedige wereldoorlog het veroorloofd, op het einde van de litanie Maria als Koningin van de Vrede te voet te vallen, na het sluiten van de vrede heeft hij die aanroeping voor immer aan de litanie toegevoegd.

Vrede! Sedert de woelige oorlogsjaren heeft dit woord voor ons een vaste en concrete betekenis gekregen en het tovert vóór onze geest het spook van de oorlog, met al zijn geweld, zijn verwoestingen, zijn onrecht, zijn rouw en zijn bloedvergieten.

Doch is het wel met recht, dat wij O. L. Vrouw Koningin van de Vrede noemen? Wordt zij immers door de H. Kerk niet gevierd als de geduchte heldin, wanneer zij haar aanspreekt met deze betekenisvolle woorden: *terribilis ut castrorum acies ordinata*, vreselijk zijt gij als een leger in slagorde geschaard? Hoe, Maria Koningin van de Vrede, terwijl de geschiedenis leert dat in de loop van de eeuwen de zegepralen door de christenen op de Turken behaald, aan haar machtige hand waren te danken! Wij vereren

Maria onder de titel van O. L. Vrouw van de Overwinning, hoe kunnen wij haar dan nog Koningin van de Vrede noemen?

En toch mag Maria als Koningin van de Vrede geroemd worden. Een dappere oorlogsheld kan toch ook vredelievend zijn, en menig vredelievende vorst zag men noodgedwongen naar de wapens grijpen en een bloedige krijg

Paus Benedictus XV

leveren om de vrede aan zijn volk te verzekeren. En zou wel het christelijk Europa de zegeningen van de vrede hebben genoten, als Maria niet in de zeeslag bij Lepanto en onder de muren van Wenen de macht van de Turken voorgoed had gebroken? Zo waar is het, dat de vrede vaak slechts op het slagveld wordt bestendigd.

Doch wat wij hier vooral voor ogen moeten houden, is dat de betekenis van het woord vrede veel verder reikt dan de onderlinge harmonie van de volkeren en dat de vrede niet alleen gestoord wordt door oorlogsbazuinen en door wapengeweld. Of is ook de mens geen koninkrijk, dat zowel van buiten als van binnen bestookt wordt door allerlei machten die hem willen veroveren? Vandaar, wil in ons de vrede heersen, dan moet deze alle levensopenbaringen doortrillen en het

hart in zulk een evenwicht brengen dat een weldoende kalmte de bovenhand krijgt. Dan wordt het arme hart niet meer opgejaagd door angst en vrees, of verschrompeld door wreveligheid en misnoegdheid, en het kwijnt ook niet weg van droefenis bij de gedachte dat er voor een lijdend gemoed geen andere leniging bestaat dan enige oppervlakkige verstrooiingen, die weliswaar voor enige ogenblikken bedwelmen, maar als de roes voorbij is, een afgrond van leegte en onvoldaanheid achterlaten. De vrede is de rust van het hart die geen kammernissen, uit welke bron zij ook mogen opwellen, kunnen verstoren.

Wanneer wij dan ook Maria Koningin van de Vrede noemen, dan is het niet alleen omdat wij in alle omstandigheden tot haar onze toevlucht nemen, en bijgevolg ook in de rampvolle dagen van de oorlog; Maria is Koningin van de Vrede, omdat niemand zoals zij de vrede heeft gemaakt, omdat zij de vrede aan de wereld schonk en omdat haar erediens de vrede in alle opzichten moet bevorderen.

Maria genoot een onverstoorbare vrede, omdat er een wonderbare harmonie heerste in haar ziel. Waar harmonie is, daar is orde en waar orde is, daar heerst vrede, want vrede is niets anders dan de heerlijke rust die uit de orde geboren wordt.

Welnu in de ziel van Maria heerste volmaakte orde, want vrij als zij was van de erfzonde en haar rampzalige gevolgen, werd haar gemoed door geen ongeregelde hartstochten in beroering gebracht, door geen jaaloersheid of haat, zelfs niet door onbe-

vredegde verlangens. Zeker, ook Maria overkwamen beproevingen, en geen hart werd zo vermorzeld als het hare, maar zelfs het felste lijden verstoorde haar zielenkalmte niet, want vol overgave berustte zij in de beschikkingen van de goddelijke Voorzienigheid. Zó ging zij op in de heilige wil van God, dat zij nooit de minste verlichting van haar zielenleed wenste; zij verlangde naar dat lijden en had het zelfs lief, omdat zij overtuigd was dat God van haar de volledige offerande verlangde. En zou een ziel die alles heeft wat zij verlangt, geen vrede bezitten?

Ook in haar verhouding tot haar medemensen kenmerkte de vrede al Maria's levensdagen. Wat een zalige vrede moet zij niet hebben gesmaakt in het heilig huisgezin van Nazareth, waar zij niets anders aantrof dan de heerlijke voorbeelden van haar goddelijk Kind en de vreedestichtende hoedanigheden van de heiligste onder de echtgenoten! En in de omgang met de evennaaste moet Maria ook een zalige vrede hebben gesmaakt. Zij ging immers bescheiden haar weg, was dienstvaardig waar nood te lenigen viel, was een toonbeeld van trouwe vervulling van de Joodse wet, zoals blijkt uit de geschiedenis van de Opdracht in de Tempel, en zij hield zich tevreden met als arm door te gaan, aangezien zij zich bij de opdracht met de offerande van de armen vergenoegde. Hoe zou zij dan niet een onverstoorbare vrede hebben gesmaakt?

Maria is ook Koningin van de Vrede, omdat zij aan de ontredderde wereld de vrede heeft gebracht. Met ons de

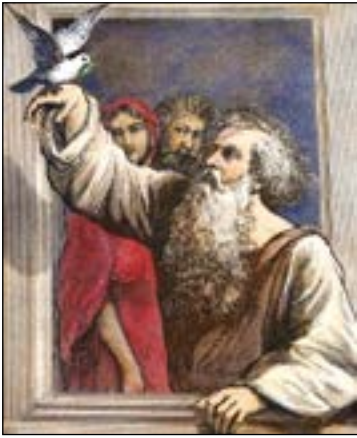
Verlosser te schenken, heeft zij de vervloekte wereld met de verbolgen Godheid verzoend, *reconcilians ima summis*, zij heeft het laagste met het verhevenste verzoend.

Onbegrijpelijk droevig was de toestand van de wereld vóór Christus' komst. In die tijden stonden twee wereldbeschouwingen tegenover elkaar, de Romeinse of de heidense en de Joodse die in de enige, ware God geloofde. De Romeinse beheerste zo goed als de gehele bekende wereld, want de Romeinse adelaar had bijna alle volkeren aan de heerschappij van Rome onderworpen. De Joodse daarentegen was slechts het erfdeel van het uitverkoren volk, dat in de mensenmassa maar een klein groepje vormde, vergeleken bij de talloze volkeren, die onder het juk van Rome zuchtten.

Maar helaas, zelfs de Joodse wereldbeschouwing was in de loop van de tijden verbasterd geworden, zodat een ellende over de aarde heerste, zo geweldig, dat de mensheid de wanhoop nabij was. Bij de Joden vlamde het verlangen naar de Messias steeds hoger op en de Israëlieten herhaalden steeds dringender: *veni, Domine, noli tardare*, kom toch, o Heer, en wil niet langer toeven!

En de heidense wereld, hoe was zij te moede? Ten prooi aan de grofste dwalingen en een speelbal geworden van de schandelijkste hartstochten, walgde zij van zichzelf, en levensmoede als zij was en wanhopend aan de redding van de stervende samenleving, zocht zij haar heil in wulpsheid en zingenot.

De zonde met haar rampzalige gevolgen drukte als een berg zo

zwaar op de ongelukkige mensheid; en wanneer wij nu onze blikken hoopvol durven ten hemel verheffen, dan is het omdat Maria ons de Verlosser heeft geschonken.

De H. Schrift verhaalt ons dat Noë na eindeloos lang met zijn ark op de verdelgende wateren van de zondvloed te hebben gedobberd, ten slotte een duif liet uitvliegen, om zich te vergewissen of het water daalde. Hoe verheugd was hij, toen de duif met de groene olijftak, zinnebeeld van de vrede, wederkeerde! Vóór de Menswording van de tweede Persoon van de aanbiddelijke Drie-eenheid, was de wereld overstelpt door de wateren van het verderf; Maria was de blanke duif, door God zelf uitgezonden om de olijftak van de vrede aan het ongelukkig mensdom aan te bieden. Maria had haar fiat uitgesproken en de weergalm van haar woord weerklonk te Bethlehem in de Kerstnacht. Toen dan de goddelijke Moeder de Verlosser aan de wereld schonk, werden de engelen van de hemel uitgezonden om in het nederige Bethlehem het geluk

van de mensheid te bezingen: “Glorie aan God in de hoge en op aarde vrede aan de mensen!” De mensen zijn niet langer meer kinderen van Gods gramschap, kinderen van vloek en van verwerping, zij zijn kinderen geworden van vrede en van Gods welbehagen, *pax hominibus bonae voluntatis*.

Christus, de vorst van de vrede, zoals de profeten Hem voorstelden, was op de wereld gekomen om er de vrede te stichten en ons de vrede te schenken. Welke is derhalve de grote weldaad, die de Schepper van hemel en aarde aan Zijn geliefde leerlingen zal nalaten? Geen goud, geen ereposten, geen koningskronen, maar vrede, want Hij zegt: *pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis*, Ik laat u de vrede, Ik schenk u Mijn vrede. En wanneer Hij na de Verrijzenis aan Zijn apostelen verscheen als overwinnaar van de dood, dan meent Hij geen heerlijker wens te kunnen uiten dan: *pax vobis*, de vrede zij met u! Hij wenst die vrede, die volgens de H. Paulus alle begrip te boven gaat (*Fil. 4, 7*), en een genot verschaft, waarbij geen genieting kan vergeleken worden.

Maria schenkt ook de vrede van het hart, omdat de ware godsvrucht tot onze hemelse Moeder tot navolging stemt, bijgevolg tot volledige overgave aan Gods wil en berusting in de beschikkingen van de Voorzienigheid. De godsvrucht tot Maria vervult ons bovendien met een weergaloos vertrouwen op Gods barmhartigheid, prikkelt ons aan tot zelfbeheersing, tot het beoefenen van de deugd, en zo ruimt zij alle hinderpalen uit de weg

die onze zielsvrede zouden kunnen storen.

De Koningin van de Vrede zal niet slechts in ons binnenste, maar ook in onze omgeving – zij moge dan enger genomen, familiekring, of breder opgevat, samenleving heten – vrede brengen of hem bewaren, indien wij haar oprecht vereren. De H. Jacobus mocht de vraag wel stellen: *Unde bella et lites in vobis?* Vanwaar de twisten en onenigheden onder u? En hij antwoordt: “Komt het niet uit uw driften?” (*Jac. 4, 1*) Welnu de ware godsvrucht tot Maria brengt tot het bestrijden van de kwade neigingen en het onderhouden van Gods heilige wet. Vandaar het waarschuwende woord van Paus Benedictus XV, die tijdens de wereldoorlog zijn stem liet weerklinken boven het gedonder van de kanonnen, en de strijdende volkeren toeriep: “Onderhoud Gods heilige wetten, en de oorlog verdwijnt om voor de heerschappij van de vrede plaats te maken”.

Maar wie begrijpt niet, dat slechts van ware godsvrucht tot Maria sprake kan zijn als wij die heerlijke vruchten van de vrede willen inoogsten? Daar zijn gelovigen die menen alles van de hemel te mogen verwachten, als zij maar enige gebeden verrichten.

Zeker het gebed is onontbeerlijk, doch we mogen niet alles aan God alleen, aan O. L. Vrouw of aan de genade overlaten. Redelijke schepselen als wij zijn, moeten wij medewerken en alle middelen die in ons bereik liggen,

aanwenden. Als christenen moeten wij bovendien onze toevlucht nemen tot de bovennatuurlijke middelen en vooral tot het gebed. Zouden wij verwaarlozen wat als mens en als christen in ons vermogen ligt, dan moeten wij het onszelf wijten, wanneer de plannen van Gods Voorzienigheid niet verwezenlijkt worden, en wij niet verkrijgen, wat de goede God ons toch zo gaarne zou schenken.

Gebed: O machtige Koningin van de Vrede, hoe troost mij deze titel waarmee u het laatst door het hoogste kerkelijk gezag gekroond werd! Mijn hart is zo dikwijls meegesleept in de draaikolk van de aardse verlangens, die de vrede onmogelijk maken; verleen mij de genade dat ik eindelijk eens ongevoelig mag worden voor het schijnschoon van deze wereld, voor de mening van de mensen, en voor de schatten van deze aarde, om mij boven al de nietige dingen van de schepping te verheffen, en in een leven met Christus in God verborgen, de ware vrede te smaken. Amen.

Oefening: Als je hart onrustig klopt, zich dan ernstig afvragen: is het wel de moeite waard, daarom de vrede van het hart prijs te geven?

Terugblikken

Van **22-29 oktober jl.** is het **Jong Katholiek Initiatief (JKI)** weer op reis geweest. Na plaatsen als Fatima, Lourdes, Luxemburg en Saarbrücken te hebben bezocht, is de reis deze keer naar niets minder dan het prachtige Rome gegaan. Een stad die een centrale rol is gaan spelen in ons katholieke geloof, een stad met meer dan 900 kerken en ontzettend veel relikwieën. Pater Huysegems en Pater De Clercq hebben ons vergezeld en konden ons heel veel vertellen over de rijke geschiedenis van deze stad. Maar de priesters waren niet de enigen die ons uitleg hebben gegeven, alle JKI-ers hadden namelijk voor de start van de reis zelf al een kerk of andere belangrijke locatie uitgekozen

We hebben onder andere de grafombe van de H. Petrus bezocht, vele andere belangrijke heiligen en pausen gezien, zoals de H. Paus Pius X, de H. Ignatius van Loyola en de H. Catharina van Siena. Ook hebben we Jezus' kribbe en geselpaal mogen aanschouwen (die beide nog bijna volledig intact zijn!). Dit is maar een kleine opsomming van alle bijzonderheden, want de lijst met zo'n veertig kerken en nog meer relikwieën zou veel te lang zijn om hier neer te schrijven.

De week werd afgesloten met de Vespers in het Pantheon, aanbidding van het allerheiligste Sacrament en een processie tot het hoofdaltaar van de Sint-Pietersbasiliek.

Naast al deze bijzondere plekken die we hebben bezocht, hebben we natuurlijk ook een hele gezellige tijd samen gehad. Met zo'n acht kerken per dag op de agenda, hebben we heel wat kilometers afgelegd, kilometers waarin er veel gelachen is, goede gesprekken plaatsvonden en vriendschappen hechter geworden zijn. Op onze vrije avonden is er gezongen, zijn er spelletjes gespeeld, en genoten van de goede sfeer met elkaar. Pater Huysegems getuigde zelfs van de beste JKI-reis ooit! En ik denk dat ik voor iedereen spreek, wanneer ik zeg dat het in ieder geval een week is om nooit te vergeten.

Laura Hoogland

In het weekend **15-16-17 december jl.** zijn de JKI-afdelingen van Vlaanderen en Nederland samengekomen in de Hemelstraat! Er waren 65 jongeren, een 30-tal Vlamingen en een 35-tal Nederlanders. Het is mooi om te zien hoeveel bekeerlingen nu bij het JKI gekomen zijn. Er is iets in beweging bij de jeugd. Elk jaar is er een thema voor zo'n weekend.

Dit keer was het thema relaties en huwelijk. Een thema dat alle jongeren enorm bezighoudt. Het was een mooi en vreugdevol weekend, waar gebed, vorming en vriendschap centraal stonden.

Van **dinsdag 2 - donderdag 4 januari jl.** vond het Kerstkamp van de Eucharistische Kruistocht (EK) Nederland-Vlaanderen plaats in Moergestel (NL). Er waren 90 deelnemers. De Kruisvaarders werden gastvrij ontvangen door de pastoor en de plaatselijke scouts. De H. Mis kon in de dorpskerk gecelebreerd worden. Dorpsinwoners kwamen om samen met de kinderen het Rozenhoedje te bidden. Katholiciteit trekt aan! Overdag waren er spelen, trektochten, catechismus. 's Avonds een gezellig kampvuur. Het is uitkijken naar het zomerkamp, dit jaar nabij Luik, waar ongeveer 120 Nederlandstalige deelnemers verwacht worden.

In het Priesterseminarie Herz Jesu in Zaitzkofen (D) ontvingen op **2 februari jl.** Marijn Verbeek de kruinschering en Constant Nieuwenstein de toog uit de handen van Mgr. A. de Galaretta. **De dag erna** ontving Tobias Veselka de lagere wijdingen van deurwachter en lector. Deo gratias! Steunen wij onze Nederlandse seminaristen met gebed en ook giften!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

April:

Opdat de Kerk moge zegevieren over haar vijanden!

Mei:

Om door Onze Lieve Vrouw de bekering te verkrijgen van de zondaars en de ongelovigen!

Don Bosco's heilzame “wandeling naar de afgrond”

Deel 2

Beste Kruisvaarders,

*Een gezond tochtje?
Voor de ziel: wél!*

De Goede Week. Hoogtepunt van de vastentijd. Eindsprint naar het grootste feest van het jaar: Pasen! De Verrijzenis van Jezus. Vóór we met Hem zullen feestvieren, zullen we mét Hem dapper meelijden voor de verlossing van de mensen. De li-

turgie (H. Missen en daarmee verbonden ceremonies) van Palmzondag, Witte Donderdag, Goede Vrijdag en de Paaswake zijn indrukwekkend, hebben elk hun eigen sfeer en rijke genade. Maar: alles bij elkaar zijn het zeer vermoeiende dagen. Vooral voor een priester of koster. Stel je voor, dat dan iemand op het idee komt daar nog een zware vracht *bovenop* te gooien! Liever niet! Maar toch: het kán Gods wil zijn! Zoals in Turijn van 9 (Witte Donderdag) op 10 (Goede Vrijdag) 1868. Slachtoffer: Don Bosco. Voor wiens goed? Voor de leerlingen van zijn kostschool. In het vorige Informatieblad lezen we dat Don Bosco in die nacht wordt meegenomen door iemand die hij zijn “gids” noemt. Iemand van de “goede kant”. Waarschijnlijk: zijn engelbewaarder.

Maar die neemt Don Bosco niet mee naar de “goede kant”! Integendeel: hij toont waarheen bepaalde van Don Bosco’s leerlingen onderweg zijn. En waarom! Die eigenzinnige kerels laten zich verlokken. Het lijkt allemaal gratis: veel genot, zonder kwalijke gevolgen. Dénken ze! En zo trappen ze in valstrikken! Welke? Trots (geen fouten kunnen toegeven), ongehoorzaamheid, jaloezie, onkuisheid, diefstal, gulzigheid, luiheid, woede. De top drie: onkuisheid, ongehoorzaam-

heid en trots. Vaak nog allemaal versterkt door menselijk opzicht! Maar laten we verder kijken naar wat Don Bosco in dat visioen moest zien. Hij is aan de rand van een afgrond gekomen, waar allen die in staat van zware zonde sterven, overheen getrokken worden. Net zag Don Bosco een aantal van zijn kerels onherroepelijk die onheilspellende afgrond in rennen. Soms elkaar nog duwend ook! Luisteren we nu verder naar Don Bosco ...

De muil van de onderwereld

“Op dat ogenblik kwam er een nieuwe groep jongens naar beneden stormen en de portalen gingen even open. “Laten we naar binnen gaan,” zei de gids tegen mij. Ik trok me geschrokken terug. “Kom!” drong mijn gids aan. “Je zult veel leren!” We gingen die

smalle, verschrikkelijke gang binnen en zoefden er bliksemsnel doorheen. Bedreigende opschriften gloeiden griezelig over alle binnenpoorten. De laatste kwam uit op een grote, grimmige binnenplaats, met aan het uiteinde een grote, ongelooflijk onheilspellende ingang. “Van nu af aan”, zei hij, “zal niemand meer een behulpzame metgezel, een troostende vriend, een liefdevol hart, een medelevende blik of een welwillend woord hebben ... Dat alles is voorbij. Voor altijd ...”

Alleen zien!

Wil je het gewoon zien of wil je het liever zelf ervaren?” “Ik wil alleen maar zien!” antwoordde ik. “Kom dan met mij mee,” voegde mijn vriend eraan toe. Terwijl hij mij op sleeptouw nam, stapte hij door de poort naar een gang, waarvan aan het uiteinde een observatieplatform stond, afgesloten door een enorme ruit van enkel kristal, die van de vloer tot aan het plafond reikte. Zodra ik de drempel overschreed, voelde ik een onbeschrijfelijke angst en durfde geen stap meer te zetten! Vóór mij zag ik zoiets als een immense grot,

die geleidelijk verdween in holtes die diep in de bergen verzonken waren. Ze stonden allemaal in lichterlaaie, maar hun vuur was geen aards vuur met opspringende vlammen. De hele grot – muren, plafond, vloer, ijzer, stenen, hout en steenkool – alles was gloeiend wit bij temperaturen van duizenden graden. Toch verbrandde het vuur niet en verteerde het niet. Ik kan eenvoudigweg geen woorden vinden om de gruwel van die grot te beschrijven!

Ze weten genoeg, wat ze doen ...

Ik staarde verbijsterd om me heen toen ... een jongen het hek uit stormde! Schijnbaar onbewust van iets anders, slaakte hij een schrille schreeuw! Als van iemand die op het punt staat in een ketel met vloeibaar brons te vallen! En dan ... stortte die in het midden van de grot! Onmiddellijk daarna werd ook hij gloeiend en volkomen bewegingloos ... Maar de echo van zijn stervend gemjammer ... bleef hangen! Een ogenblik lang. Vreselijk geschrokken staarde ik hem een tijdje aan. Hij leek één van mijn oratoriumjongens te zijn! Ik vroeg aan mijn gids: “Is hij niet zus en zo?”.

Antwoord: “Ja ...” Ik verder: “Waarom is hij zo stil, zo gloeiend?” Hij: “Je hebt ervoor gekozen om alleen te zien. Wees daar tevreden mee. Kijk nog eens nauwkeuriger!” Toen ik omkeek, kwam er weer een andere jongen aangestormd. Met halsbrekende snelheid de grot in! Ook *hij* was van het Oratorium! Banger dan ooit vroeg ik aan mijn gids: “Wanneer deze jongens deze grot binnenstormen, *weten* ze dan wel waar ze heen gaan?” Hij: “Dat doen ze *zeker!* **Ze zijn duizend keer gewaarschuwd, maar ze kiezen er nog steeds voor om het vuur in te rennen! Omdat ze de zonde niet verafschuwen! Omdat ze die niet willen opgeven! Bovendien: Gods onophoudelijke, barmhartige uitnodigingen tot bekering ... verachten en verwerpen ze!** Aldus uitgedaagd, valt de Goddelijke Gerechtigheid op hun! Die achtervolgt ze, zodat ze niet kunnen stoppen tót ze deze plaats hebben bereikt!”

Geen vriendschap, daar ...

Ik riep uit: “O, hoe ellendig moeten deze ongelukkige jongens zich voelen als ze weten dat ze *geen enkele* hoop meer hebben!” Mijn gids: “Indien je echt hun diepste waanzin en woede wilt leren kennen ... Ga toch wat dichterbij!” Ik deed een paar stappen naar voren ... Dan zag ik ... dat veel van die arme stakkers ... elkaar als dolle honden aan het bijten waren! Anderen klauwden in hun *eigen* gezicht en handen, scheurden hun *eigen* vlees open en gooiden het hatelijk rond! Op dat moment werd het hele plafond van de grot zo door-

zichtig als kristal en onthulde het een stukje hemel. En daardoor zagen die beneden hun vroegere vrienden in de hemel. Stralend van geluk! Gered voor alle eeuwigheid! De verlorenen gingen hijgen van jaloezie! Ze gingen branden van woede! Waarom? Omdat ze ooit die rechtvaardige jongens belachelijk hadden gemaakt! Toen vroeg ik aan mijn gids: “Waarom hoor ik geen geluid?” Hij: “Geen geluid? Ga toch eens dichterbij!” Terwijl ik mijn oor tegen het kristallen raam drukte, hoorde ik geschreeuw, snikken, godslasteringen en vervloekingen tegen de heiligen! Het was een tumult van stemmen en kreten! Schril en verward! *“Hij die kwaad wil, kijkt met afgunst. Knarsetandend vergaat hij van woede!” (Psalm 112, 10)* Mijn gids gaf de uitleg: “Dit zijn de treurige gezangen die hier tot in de eeuwigheid zullen weerklinken ... Maar hun geschreeuw, hun inspanningen ... zijn allemaal tevergeefs! Al

hun kwaad zal op hun neerkomen! Hier bestaat geen tijd meer. Hier is alleen ... de eeuwigheid!” Terwijl ik de toestand van veel van mijn jongens in totale angst aanschouwde, schoot mij plotseling te binnen: “Hoe kunnen deze jongens verdoemd worden? **Gisteravond leefden ze nog in het Oratorium!**” Het antwoord van mijn gids: “De jongens die je hier ziet, verkeren **allemaal in staat van doodzonde! Als ze nu zouden sterven of zouden volharden in hun slechte gewoonten, zouden ze verdoemd zijn!** Maar laat ons geen tijd verspillen! Laten we doorgaan!”

*Zó makkelijk om zich te redden!
Wroeging ...*

Hij leidde me weg en we gingen door een gang naar een lagere grot. Ik las een opschrift bij de ingang: *“Hun worm zal niet sterven, en hun vuur zal niet uitdoven. Zij zullen weerzinwekkend zijn voor alle levenden!” (Isaïas 66, 24)* In deze lagere grot zag ik *opnieuw* die oratoriumjongens, die in de vurige oven waren gevallen! Ik

kwam dichterbij en merkte ... dat ze allemaal bedekt waren met wormen en ongedierte! Dat knaagde zo woest aan hun harten, ogen, handen, benen en hele lichamen ... dat het elke beschrijving te boven ging! Hulpeloos en onbeweeglijk vielen ze ten prooi aan elke vorm van kwelling! In de hoop dat ik misschien met ze kon praten of iets van ze kon horen, kwam ik nog dichterbij. Maar *niemand* zei iets of keek me zelfs maar aan! Toen ik mijn gids vroeg *waarom*, legde hij uit dat de verdoemden totaal van hun vrijheid beroofd zijn. Ieder moet zijn eigen straf volledig ondergaan, zonder enig uitstel. Hier kon men zien

hoe afschuwelijk de *wroeging* is van bepaalden van onze vroegere leerlingen! Wat een kwelling was het voor hen, om zich aan elke onvergeven zonde en de rechtvaardige straf ervan te herinneren! Ook aan de **tal-loze genaden die ze hadden gekregen om hun leven te beteren**, om te volharden in deugdzaamheid en het paradijs te verdienen. En **dat ze dan met al deze kansen, genaden, niets hadden gedaan!** Wat een marteling om te denken dat **ze zo makkelijk gered hadden kunnen worden**, maar nu onherroepelijk verloren zijn! Ook denken ze aan de **vele goede voornemens die ze hadden genomen. Maar: nooit zijn nagekomen!**

Nóg dieper ...

“En nu,” voegde mijn gids eraan toe, “moet ook *jij* die grot binnengaan.” “O nee!” protesteerde ik in paniek, “voordat je naar de hel gaat, moet je geoordeeld worden. Ik ben nog niet veroordeeld, en dus ga ik *niet* naar de hel!” “Luister,” zei hij, “wat zou

je liever doen: naar de hel gaan en je jongens redden, of buiten blijven en ze in de steek laten?” Een ogenblik was ik sprakeloos. Dan antwoordde ik: “Natuurlijk houd ik van mijn jongens en wil ik ze allemaal redden ... Maar ... is er geen *andere* uitweg??” Hij: “Ja, er is een manier. Op voorwaarde dat je alles doet wat je *kunt!*” Ik ademde iets makkelijker en zei meteen tegen mezelf: “Ik vind het niet erg om te blijven, als ik daardoor mijn geliefde zonen voor deze ellende kan behoeden!”

Biechtrucs.

Om zichzelf erin te luizen ...

“Kom dan binnen,” vervolgde mijn vriend, “en zie hoe onze goede, almachtige God liefdevol duizend middelen ter beschikking stelt om uw jongens naar bekering te leiden en hen van de eeuwige dood te redden.” Hij pakte mijn hand en leidde me de grot in. Toen ik binnenstapte, werd ik plotseling naar een prachtige hal getransporteerd waarvan de glazen deuren met gordijnen nog meer ingangen verborgen hielden. Boven een ervan las ik deze inscriptie: “Het **Zesde Gebod**”. Mijn gids wees ernaar en riep uit: “**Overtredingen tegen dit gebod zijn oorzaak van eeuwige ondergang van véél jongens!**” Ik: “Gingen ze niet biechten?” Hij: “Dat deden ze, maar **ze verzwegen de zonden tegen de prachtige deugd van zuiverheid, of biechtten ze niet voldoende duidelijk!** Andere jongens zijn misschien maar één keer in hun jeugd tot die zonde vervallen, en hebben dit uit schaamte nooit of onvol-

doende gebiecht! Anderen hadden er niet echt *spijt* van, of waren niet oprecht in hun besluit om dit in de toekomst te vermijden. **Er waren zelfs gasten bij die**, in plaats van zich in te spannen om hun geweten eerlijk te onderzoeken, **zich inspanden om trucs te vinden om hun biechtvader het beste te misleiden!** Iedereen die in deze gemoedstoestand sterft, *kiest* ervoor om tot de verdoemden te behoren, en dus is hij voor alle eeuwigheid verloren! **Alleen degenen die werkelijk berouwvol sterven, zullen eeuwig gelukkig zijn ...**”

Wat doen?

Mijn gids: “Wil je nu zien *waarom* onze barmhartige God je hierheen heeft gebracht?” Hij tilde het gordijn op en ik zag een groep oratoriumjongens – ik kende ze allemaal – die daar waren voor deze bepaalde soort van zonden. Die tegen het Zesde Gebod. Onder hen waren er sommigen van wie het gedrag *goed* leek. “Nu mag zeker hun namen noteren, zodat ik ze individueel kan waarschuwen,” riep ik uit. Hij: “Dat zal niet nodig zijn!” Ik: “Wat stel je dan voor dat ik ze vertel?” Hij: “**Predik altijd tegen de onzedigheid!** Besef, dat zelfs

indien je ieder van hun afzonderlijk zou vermanen, ze wel beterschap zouden beloven, maar het niet altijd *menen!* Voor een vastberaden besluit heb je **Gods genade** nodig. En die zal jouw jongens **niet worden ontzegt, als ze erom bidden!** God toont Zijn kracht vooral door barmhartig en vergevingsgezind te zijn. Wat de goede God van uw kant verlangt: *bid, en breng offers!* Van de kant van de jongens: **laat ze naar uw vermaningen en naar hun geweten luisteren!** Dat

zal hun wel zeggen wat ze moeten doen!” Ik vroeg: “Mag ik al deze dingen aan mijn jongens doorvertellen?” Hij: “Ja, je mag ze alles vertellen, wat je je nog herinnert!” Ik: “Welke raad zal ik hun geven, om hun voor zo’n ramp te behoeden?” Hij: “Leg hun uit dat **ze gered zullen worden door God, de Kerk, hun ouders en hun oversten te gehoorzamen! Zelfs in kleine dingen. Waarschuw hen voor luiheid! Zeg ze dat ze te allen tijde goed bezig moeten blij-**

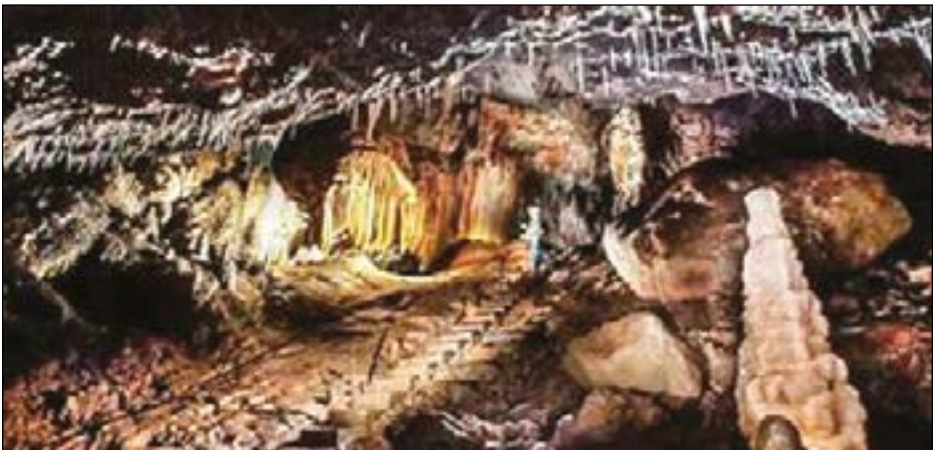
ven, want dan zal de duivel geen kans krijgen om hun te verleiden!”

Ik boog mijn hoofd en beloofde het. Zwak van ontsteltenis kon ik alleen maar mompelen: “Bedankt dat je zo goed voor me bent geweest ... Maar: leid mij nu alstublieft van hier weg!” Hij: “Goed, kom met mij mee!” Bemoeedigend pakte hij mijn hand en hield me omhoog, omdat ik nauwelijks op mijn voeten kon staan.

Niet alleen zien ...

Toen we die hal verlieten, keerden we in een mum van tijd terug op onze schreden. Door die vreselijke binnenplaats en die lange gang. Maar zodra we de laatste bronzen poort doorkwamen, wendde hij zich tot mij om en zei: “Nu je hebt gezien wat *anderen* lijden, moet ook *jij* een vleugje hel *voelen!*” Ik schreeuwde het uit: “Nee, nee!” Maar hij *stond* erop! En ik? Ik *bleef* weigeren! Toen zei hij: “Wees toch niet bang! *Probeer* het gewoon! Raak deze muur aan!” Ik kon niet genoeg moed ver-

zamelen! Ik probeerde weg te komen! Maar: hij hield me tegen! Hij drong aan: “*Probeer* het dan toch!!”. Hij pakte mijn arm stevig vast en trok me tegen de muur. “Slechts één aanraking”, beval hij, “zodat je kunt zeggen dat je de muren van eeuwig lijden zowel hebt gezien als *aange-raakt!* Zodat je kunt begrijpen hoe de laatste muur moet zijn, als de eerste al zo *ondraaglijk* is! Kijk nu eindelijk eens naar deze muur!” Goed, dat deed ik dan bewust. Die muur leek ongelooflijk dik! Mijn gids hernam: “Er zijn duizend muren tussen dit en het *echte* vuur van de hel. Duizend muren omringen het, elk duizend maten dik en even ver verwijderd van de volgende. Elke maat is duizend mijl. Deze muur is daarom miljoenen en miljoenen kilometers verwijderd van het *echte* vuur van de hel. Het is slechts een afgelegen rand van de hel zelf.” Toen hij dit zei ... trok ik mij instinctief terug. Maar hij pakte mijn hand, duwde die open en drukte hem tegen de eerste van de duizend muren! Het gevoel

was zó verschrikkelijk ondraaglijk, dat ik met een gil achteruit sprong!

Thuis. Om het door te vertellen.

En ... rechtop in bed zat! Mijn hand gloeide! Ik bleef erover wrijven om de pijn te verzachten. Toen ik vanochtend opstond, merkte ik dat die hand echt *gezwollen* was. Toen ik mijn hand daarna tegen die muur drukte, voelde het zó echt, dat later de huid van mijn handpalm ... loskwam! Houd in gedachten dat ik heb geprobeerd jullie niet té bang te maken! Daarom heb ik deze dingen niet beschreven in *al* hun afschuwelijkheid. We weten dat Onze Lieve Heer de hel altijd in beelden heeft beschreven, omdat als Hij de hel *helemaal* had beschreven, zoals die *wé*kelijk is, we Hem niet zouden begrijpen. *Geen* sterveling kan deze dingen begrijpen! De Heer kent ze en Hij openbaart ze aan wie Hij wil ...”

*Waarom allemaal? Ter sterking!
Met moederlijke hulp!*

Waarom zo'n helletocht? Om te waarschuwen. Om moed te geven, alles te doen om die vermijden. Voor

ons en voor anderen. Laten we onthouden, dat het goede te doen soms makkelijk is, soms moeilijk, maar nooit té moeilijk, voor wie de middelen gebruikt. *1 Korintiërs 10, 13:* “*Gij hebt nog geen enkele beproeving doorstaan, die de menselijke maat overschrijdt. God is getrouw: Hij zal niet toelaten dat gij boven uw krachten wordt beproefd. Mét de beproeving bepaalt Hij al de uitweg, zodat gij ze kunt doorstaan!*” Don Bosco's gezelschap noemt de uitweg, de middelen om uit gevaarlijke valstrikken weg te blijven (makkelijke) of om ze weer los te maken (dat kost meer moeite). Hij noemt: geestelijke lezing, meditatie, H. Communie, H. Biecht, verering van de H. Jozef en van Onze Lieve Vrouw. In het ochtend- en avondgebed halen we extra Onze Lieve Vrouw ter hulp om niet in de val van de onreinhoud, onkuisheid te trappen of om er ons zo snel mogelijk weer uit te halen. We bidden drie maal: “Door uw onbevleete ontvangenis, o Maria, zuiver mijn lichaam en heilig mijn ziel.”

*Dood-zeker het belangrijkste
ogenblik van ons leven! Ook hier de
Hemelmoeder bij halen!*

En we halen er de Hemelmoeder ook bij in het meest gebruikelijke gebed om haar voorspraak, het Weesgegroet. We vragen om hulp op twee ogenblikken van ons leven: “Bid voor ons *nu* en *in het uur van onze dood*.” Waarom nu net voor *die* twee ogenblikken? Wel: omdat ze **de belangrijkste** zijn. **Het “nú”**, omdat dat het enige ogenblik is waarop wij iets kunnen doen. *Mogen* doen. Aan wat voorbij is kunnen we niets meer veranderen. Wat nog zal komen, weten we meestal niet, in ieder geval kunnen we er nog niets in doen. Maar *nu* kunnen we nog goeds doen! Jezus leert het ons. *Johannes 9, 4*: “*Wij moeten de werken verrichten van Hem die Mij gezondend heeft [God de Vader], zolang het nog dag is [= in dit leven]. Want er komt een nacht [= de dood] en dan kan niemand (meer) werken!*” Ook de Apostel Paulus herinnert ons:

Galaten 6, 10: “*Laten we dus, zolang we (nog) tijd hebben, goeds doen aan allen, maar vooral aan onze geloofsgenoten!*” Zowaar **nóg belangrijker** dan het “nu”, is ons laatste, uiteindelijk “nu”: **het ogenblik van ons overlijden**. Of we dan vriend zijn van Jezus of niet, of nog een zware schuld op ons geweten hebben die niet is berouwd en gebiecht, of we veel of weinig goeds zullen hebben gedaan, of we gered zullen zijn of niet ... dat verandert dan *niet* meer! Zoals we zijn op ons einde, *zó* zijn we voor de eeuwigheid! *Prediker 11, 3*: “*Een boom kan naar het zuiden vallen of naar het noorden, maar zoals hij valt, blijft hij liggen!*” In de maand mei bidden en offeren we dat Onze Lieve Vrouw helpe, dat wijzelf, maar ook de mensen die onze naasten zijn, zich mogen bekeren. Vóór het te laat is. Zo snel mogelijk! In april smeken we erom dat de vijanden van God, het ware geloof en de ware Kerk van God mogen worden overwonnen.

Pater Koenraad Huysegems

De H. Lidwina van Schiedam

De klokken hadden daareven met vreugde-gebim-bam geluid op de toren van de kerk van Schiedam, en in het heiligdom zongen nu de gelovigen het triomfantelijke “Hosanna de Zoon van David!” bij de wijding van de palmen. Het was Palmzondag, de 18^e maart 1380.

Dicht bij de kerk, in het huis waar Pieter, de nachtwaker van de stad woonde, heerste er een grote vreugde. Vier blozende jongens stonden rond het wiegje van een mollig kindje dat pas ter wereld was gekomen, op het ogenblik dat in de kerk de Passie des Heren, het lijdensverhaal van Jezus, door de priesters werd gezongen. Het was als een voorteken: want dat kindje zou

eens op bijzondere wijze het lijden van Onze Lieve Heer in haar lichaam hernieuwen.

Peter en meter brachten het kindje dezelfde zondag nog naar de kerk om het te laten dopen. Daar werd het bevrijd van het knechtschap van de duivel, en werd het een kind van God en erfgenaam van de Hemel. Nu straalde Gods licht in dat zuivere zieltje, nu woonde de H. Drievuldigheid zelf in dat klein mensje.

En toen ze haar kleine Lidwina weer thuis brachten, kuste Moeder Petronella het met bovenaardse liefde, omdat dat kindje nu een Godsdragertje was geworden.

Ze waren thuis met velen, en vader moest de kost verdienen: overdag en ook ‘s nachts, want na Lidwina wa-

ren er nog vier jongens bijgekomen, en het werd een hele opgave om die negen gulzige mondjes gevuld te krijgen. Maar waar de mensen hun plichten vervullen en doen wat ze kunnen, daar helpt Onze Lieve Heer altijd.

Toen Lidwina stilletjes aan wat groter werd, hielp zij moeder al flink in het huishouden. 's Middags moest ze gewoonlijk naar haar broers op de school het eten brengen, ofwel op hun werk, toen ze groter werden; en dan was het voor haar altijd een grote vreugde eventjes in de kerk binnen te lopen. Daar stond een prachtig beeld van Onze Lieve Vrouw, dat door de mensen van Schiedam hoog in ere werd gehouden. Want altijd hebben de gelovigen een grote liefde gehad voor hun hemelse Moeder. Maar Lidwina zag Onze Lieve Vrouw nog veel liever dan de andere mensen. Ze kon voor het beeld soms zo lang zitten bidden, dat ze vergat, hoe moeder ongerust thuis op haar wachtte. Zo was ze eens heel lang blijven dromen voor het lieve beeld in de kerk, en toen ze thuis kwam, gaf moeder haar een flink standje.

“Maar kind toch, dat is niet serieus van zo lang weg te blijven! Waar

ben je naartoe geweest?” Lidwina lachte, half verlegen, terwijl ze naar moeder opkeek: “Ik was in de kerk binnengegaan, moeder, en bij Onze Lieve Vrouw wat gaan bidden. En ik was er nog maar eventjes, of daar begon Maria tegen mij zo lief te glimlachen, dat ik bij haar ben blijven zitten, zonder nog aan thuis te denken”. Toen moeder dat hoorde, omhelsde ze haar kind dat ze zo innig liefhad.

Terwijl Lidwina de kousen van de jongens stopte, keek moeder met liefde en fierheid naar dat blonde kopje, waarop misschien Maria's blik had gerust.

Zo verliep Lidwina's jeugd in stille vroomheid en deugdzaamheid. Ze was nu bijna vijftien jaar. Het was in de winter van 1395-1396 dat ze een eerste ziekte opdeed: maar de zorgen van haar goede moeder hielpen haar gauw weer op. Rond Maria Lichtmis was alles vergeten.

Haar vriendinnetjes die haar gedurende deze ziekte hadden bezocht, kwamen haar nu vertellen van de grote pret die ze hadden op het ijs. Het was een gure winter, en de rivier, de Schie, met haar vele bij-kanaaltjes die de stad Schiedam doorkruisten en omringden, zoals dit in Nederland vaak voorkomt, lag dik dichtgevroren. Het was er een leven van belang! Oud en jong, allen haastten zich er naartoe om heerlijk te schaatsen en over het ijs te zwieren, met de bijtende noordenwind in het gezicht.

“Vooruit Lidwina, nu moet je met ons mee hoor!” “Ja maar, zal dat geen kwaad doen, oppert moeder, ze is pas van haar ziekte beter geworden!” “Och nee, Moeder Petronella, integendeel,

dat zal Lidwina veel plezier doen! Haar stramme armen en benen zal ze eens flink kunnen uitzwieren, en de ontspanning op het ijs zal haar gezondheid nog verstevigen!”

Lidwina ging natuurlijk meteen met het voorstel akkoord. Dat was een activiteit waar ze altijd veel genoegen aan had beleefd en waar ze echt graag aan meedeed.

Maar vader had met nog geen woord gerept over de zaak, en van zijn beslissing hing natuurlijk alles af. Lidwina vroeg hem dan, en alhoewel hij het liefst had dat ze bij hem thuis bleef, gaf hij toe om zijn lief meisje een plezier te doen.

Ze vertrokken dan samen, en om de weg korter te maken, gingen ze langs het achterpoortje aan het einde van de tuin naar buiten, en kwamen zo uit op de straat. In het midden van de straat lag het bevroren kanaaltje, waarover de joelende schaatsers slieden. Weldra waren allen op het ijs: de schaatsen goed vastgesnoerd aan de voeten, en dan, vooruit! Het werd een vreugdepartijtje van belang!

Er waren ijsbanen zonder einde, want het ene kanaaltje liep uit op het andere en zo konden ze telkens ongestoord verder schaatsen op de andere bevroren watertjes. Lidwina was de vrolijkste: ze voelde in zich het leven weer wakker worden, en haar blijde lach klonk als een aanmoediging voor de achterblijvers.

Na enige tijd echter bleven de meisjes weer samen in een groepje staan om wat uit te rusten. Ze stonden daar vrolijk grappen te maken, toen een achterblijfster met volle vaart kwam aangevlogen. Ze kon helemaal niet

meer remmen, en botste met een gil op het groepje schaterende meisjes, dat het gevaar eigenlijk niet had bemerkt. Lidwina kreeg een hevige slag in de zijde, ze wankelde op haar schaatsen, zwerfde met de armen in de lucht, en met een schreeuw plofte ze op het ijs. Ze had aan de rechterkant een rib gebroken. Haar vriendinnen stoven verschrikt en gillend uiteen, en toen enkele toeschouwers eindelijk toesnelden, vonden ze Lidwina bewusteloos uitgestrekt op het ijs.

Heel voorzichtig werd ze naar huis gedragen. Moeder moest huilen bij het bed van het ongelukkige meisje. Vader veegde stil een traan uit zijn oog, maar aan de strakheid van zijn gezicht kon men zien, hoe hij leed in zijn getroffen hart.

Zo lag Lidwina daar lang, heel lang, en geen verbetering kwam er in haar toestand. Dicht bij de gebroken rib stond nog een verharde etterbuil die de zieke onmenselijke pijnen bezorgde.

Die toestand duurde van Maria Lichtmis tot aan de vooravond van het feest van Johannes de Doper. Haar vader was bij het bed komen zitten en met

droevige ogen staarde hij naar het bleke gezicht van zijn kind. Lidwina kon het niet langer aanzien. Ze trok al haar krachten samen en sprong uit het bed in de armen van haar goede vader. Ze viel echter met een gil achterover: de etterbuil was opengebarsten. Lidwina bleef als dood liggen. Nu begon voor haar een echte, levenslange marteling.

Bij de vroegere kwalen kwamen er nog andere bij, die Lidwina ongekende pijnen deden verduren. Ze leed over het gehele lichaam. Ze kon nergens rustig blijven: dan lag ze wat in bed, dan sleurde ze zich voort door de kamer of sleepte zich verder door middel van krukken. De koorts verliet haar dag noch nacht, en een schroeiende dorst folterde haar keel. Verschrikkelijke tandpijnen ontnamen haar alle rust, en ondragelijke hoofdpijn martelde haar zieke hoofd.

Het was een geheimzinnige ziekte. En vele dokters die Lidwina kwamen verzorgen, ten koste van de weinige spaarcentjes van de ouders, werden uit het geval niet wijs.

Er was iemand, die als door goddelijke ingeving de lijdensrol van Lidwina voorspelde. De geneesheer Andreas van Delft onderzocht haar nauwkeurig en besloot dat hier een uitzonderlijk geval voorhanden was, en dat geen menselijke middelen konden baten.

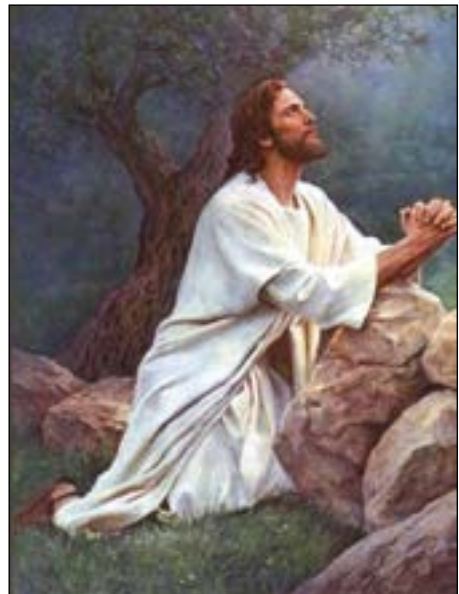
“God zal in deze zieke wonderen uitwerken,” sprak hij. En de jaren wazen uit dat de man waarheid had gesproken.

En werkelijk, God had dit jonge meisje uitverkoren om in haar de kracht van

Zijn glorie te openbaren, en de macht van het lijden dat gelijkvormig maakt aan Zijn lijdende Zoon, gestorven op het kruis. Lidwina ging de grote ziekte worden van God. In haar tener lichaam was een leger van ziekten binnengerukt, die er precies om wedijverden haar het meest last te bezorgen.

De eerste drie jaren na het ongeluk op het ijs waren voor Lidwina de grote lijdensproef. Haar jeugd kwam in opstand: ze wilde leven zoals allen rondom haar. Lidwina wilde werken, niet langer tot last van de anderen dienen. Ze wilde genezen om te kunnen dienen, en niet langer enkel gediend te worden.

En toch was daar ook de genade van God, die stilaan in haar hart groeide, die Lidwina zachtjes begeesterde voor de hemelse kracht die uitgaat van het lijden, en voor de zoete vereniging met

haar Verlosser. Het werd dan een grote tweestrijd in haar tussen God en mens.

De voortdurende overweging van Jezus' Lijden bracht weldra de overwinning voor God. Lidwina sprak met Jezus in de Hof van Olijven: "Vader, niet mijn, maar dat Uw heilige Wil geschiede!" Ze werd gehoorzaam met Christus tot de dood, en tot de dood aan het kruis.

Nu was ze slachtofferande, offerlammetje tot verlossing van ontelbare broeders in Christus. Ze wilde lijden om de zonden van de wereld uit te boeten. Het scheen, dat Jezus in haar zieke lichaam weer Zijn kruis ging voortslépen om Zijn Verlossingswerk voort te zetten.

Zo innig werd ze door die gevoelens met Jezus verenigd dat ze het lijden uitermate lief kreeg, zo lief, dat ze zei: "Als ik door één Weesgegroetje mijn gezondheid kon terugkrijgen, dan zou ik het toch niet bidden; ik zou zelfs niet verlangen het te doen".

God zond haar beproeving op beproeving, en nog vond Lidwina gelegenheid er andere bij te voegen. Tot hiertoe had ze in haar bed geslapen, op een zacht matras.

Op een keer zei ze tegen haar vader: "U moest me een strozak geven, vader, want die matras is veel te zacht en te mals, en ik moet er nog meer door

lijden". Vader kwam haar wensen tegemoet.

Het zou echter niet lang duren: want weldra vond Lidwina de strozak ook nog te mals. De goede Zaligmaker had immers in Zijn leven zelfs geen steen gehad om Zijn Hoofd op neer te leggen! Hoe zou zij, die toch helemaal gelijkvormig wilde worden aan de Meester, dan nog zo'n "weelde" dulden?

"Ik geloof dat ik nog veel beter zal liggen op een paar planken, vader, dan zal mijn lichaam niet zo doorzakken, en me zoveel pijn niet meer doen."

Voortaan lag Lidwina op harde planken, en als dekking gebruikte ze een versleten deken en wat lodders, die haar nauwelijks tegen de ruwe winterkou konden beschutten.

Tot die algehele onthechting vond Lidwina kracht in de H. Eucharistie. In die tijd echter was het niet toegelaten Onze Lieve Heer elke dag te ontvangen, zoals nu. Vóór haar ongelukkige val mocht ze niet meer dan eens in het jaar communiceren, en dat op Paasdag. De drie jaren die daarop volgden brachten geen verbetering. Elk jaar strompelde Lidwina met Pasen op haar krukken naar de kerk om daar, ten koste van vele moeilijkheden, haar Bruidegom in haar hart te ontvangen.

Wordt vervolgd ...

Gemeenschap van de Heiligen, Averbode, 1934

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens, de Puntjes voor april en mei zijn:

April: de levensbeschrijving van mijn naampatroon lezen!

Mei: het 'Sub tuum praesidium' bidden! (Zie Schatkist)

Beste Kruisvaarders,

In de 16^e eeuw was er een jonge ridder verschillende maanden aan het bed gekluisterd. Hij had namelijk een ernstige wond aan zijn been. Deze wonde was veroorzaakt door een Franse kogel bij het beleg van Pamplona, Spanje. Om de verveling te verdrijven had deze jongeman graag ridderromans willen lezen. Maar in de bibliotheek van het sobere familiekaasteel waren ze niet te vinden. Bij gebrek aan beter moest hij genoegen nemen met de *Gulden Legende*. Dit is een boek met beschrijvingen van heiligenlevens. En wat gebeurde er? Door deze heiligenbiografieën te lezen, en dus ware helden voor ogen te krijgen, bekeerde de jonge ridder zich. Hij liet de wereld achter, koos onze

Heer als zijn Koning uit en stichtte de Jezuïetenorde. Hijzelf werd later tot de eer van de altaren verheven: deze jonge ridder was de H. Ignatius.

Beste Kruisvaarders, boeken waarin het leven van de heiligen beschreven is, doen uitermate goed voor onze ziel. Dat zien we aan het voorbeeld van de H. Ignatius. De heiligenlevens zijn namelijk het Evangelie in praktijk gebracht. Heiligen hebben de inktletter van het Evangelie leven geschonken. Ze hebben de aanwijzingen van Christus omgezet en vrucht laten voortbrengen.

We zien ook dat de leer van Christus werkelijk praktisch uitvoerbaar is. Het is mogelijk voor alle leeftijden, in alle levensomstandigheden, op alle plaatsen van deze wereldbol. We kunnen tegenover God niet beweren: wel, Lieve Heer, wij leven nu in duistere tijden. De mensen geloven niet meer. Alles is moeilijk. Wat Gij 2000 jaar hebt geleerd, dat kunnen we vandaag in deze huidige wereld niet meer 1 op 1 omzetten. Vroeger waren de mensen

beter, de wereld was religieus. Natuurlijk, beste Kruisvaarders, kunnen bepaalde aspecten van ons katholiek leven vroeger makkelijker geweest zijn, maar hoe meer men de heiligenlevens ter hand neemt, hoe meer men merkt dat het steeds moeilijke tijden waren. Men merkt dat het ook toen niet vanzelfsprekend was katholiek te leven, katholiek te blijven. Ook de toenmalige tijd maakte het die mannen, vrouwen en kinderen moeilijk om de deugd te leven. Maar zie: ze gebruikten de genade Gods om hun plichten van staat uit te voeren. Zij heiligden hun ziel ondanks de moeilijkheden van hun leefomgeving. Gods genade is in de loop van de tijd niet zwakker geworden. De Schatkist Gods is nog altijd even vol en rijk. Heiligen zijn mensen zoals wij: man of vrouw, jong of oud, rijk of arm, ziek of gezond, geleerd of niet. ... Ze zijn mensen zoals u en ik, maar ... met meer medewerking met de genade Gods. Eigenlijk hebben we dus geen excuus dat we geen heiligen in onze tijden zijn. We kunnen enkel een 'mea culpa' zeggen.

Horen we eens wat de catechismus leert over het lezen van heiligenlevens. Welke positieve aspecten dit op ons geestelijk leven zal hebben.

Ten eerste zijn zij ons een nabij voorbeeld. Zij zijn niet zo verheven zoals Christus, zodat de weg naar gelijkvormigheid onoverbrugbaar lijkt. Neen, de heiligen zijn ons dichterbij. Misschien kunnen wij hen niet 1 op 1 navolgen in hun geloofssterkte, hun onophoudelijk bidden, maar wij kunnen wel bijv. trouw zijn aan het geloof, en een lief-

de tot het gebed ontwikkelen. Dat is al een begin! Wij kunnen misschien niet zoals de woestijnvaders boete doen en vasten, maar wij kunnen wel het onze doen. Meer dan we tot nu toe doen.

De meeste heiligen zijn ook niet zo heilig geboren als ze gestorven zijn. Ze waren soms zelfs erge zondaars. Er zijn talrijke heiligen die eerst dieven, onkuisaards, dronkaards, moordenaars waren. De heilige Mozes de Ethiopiër was bijv. een moordenaar uit de 4^e eeuw die een roversbende leidde, vervolgens berouw toonde en monnik werd. Toch worstelde hij vele jaren met zijn ongeordende begeerlijkheid, maar hij vocht tegen deze passie door minder te eten, de hele nacht te waken in gebed, zichzelf te vernederen en zijn geestelijke vader te gehoorzamen, wiens gebed hem uit deze slavernij bevrijdde. Zijn medemisdadigers, die de genade en nederigheid van de heilige Mozes zagen, werden allemaal toegewijde monniken.

Ten tweede sterken de heiligenlevens ons geloof. De heiligen, ongeacht of zij martelaren waren of belijders: zij hielden vast aan het geloof, ondanks dat zij alle denkbare geestelijke als lichamelijke folteringen onderworpen werden. Zij ondergingen dat alles in vreugde en geduld. Hun geheim was hun innerlijk geestelijk leven en hun verbinding met Christus. De heiligen zullen ons aanmoedigen Christus trouw te zijn. Ze tonen ons dat noch de wereld noch onze passies ons aan het wankele moeten brengen.

Ten derde geven de heiligenlevens ons de geest van ware nederigheid en berouw over onze zonden. Zodra we opmerken welke hoogte van heiligheid deze mensen hebben bereikt, dan blikken we ook op onze zielentoestand. Welk een verschil! Waarop kunnen wij ons nog roemen, zodra we zien hoe de heiligen bidden, vasten, apostolaat uitoefenen, voor de naaste zorgen en bo-

venal God beminnen? Het haalt ons uit onze denkbeeldige heiligheid weg. Het laat veelmeer zien dat wij nog niet heilig zijn, maar zondig. Dat wij nog veel hebben goed te maken en in te halen. Het lezen van heiligenlevens roept in ons de grootmoedigheid wakker. Het spoort ons aan eindelijk werk te maken van onze eigen heiligheid ... tenminste in kleine stapjes.

Ten vierde zal het lezen van heiligenlevens ons de ware wijsheid bijbrengen en ons helpen goede besluiten te nemen. Veelal kunnen we heiligen vinden in een gelijkaardige situatie als wij. Zij hebben voor ons reeds een pad vrijgemaakt en geëffend. Wij kunnen hen simpelweg navolgen. Bijv. een huismoe-der die niet weet hoe verder te gaan met de opvoeding van haar kind, wel laat ze eens bij de mama van Don Bosco, de H. Margarita nalezen. Een zware zondaar kan nalezen bij de H. Augustinus. Voor ieder is er een heilige.

aangetrokken en geïnspireerd zijn! Net zoals de H. Ignatius.

In de **maand mei** zullen we elke dag het 'Sub tuum praesidium' bidden. Dat is een heel oud en krachtig gebed tot onze Hemelse Moeder Maria. Mei-maand is Mariamaand!

Beste Kruisvaarders, tenslotte, het puntje van de **maand april** luidt: lezen we een levensbeschrijving van onze naampatroon, of van die van onze ouders, broers of zussen. Jullie zullen het opmerken: wij zullen door de heiligen

*Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder*

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van februari 2024?

Aantal Schatkisten:	11
Dagelijkse Toewijding	300
H. Mis	71
H. Communie	62
Geestelijke Communie	199
Offers	675
Tientjes	1.332
Bezoek aan het Allerheiligste	32
Meditatie	139
Goed Voorbeeld	290
Puntje	145

Jaarprogramma

2024

Wanneer?		Waar?	Wat?
van	t/m		
08-04	13-04	Antwerpen	Ignatiaanse Retraite (gemengd)
20-04		Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
26-04	28-04	Helvoirt (NL)	Gezinsweekend
18-05	20-05	Frankrijk	Pinksterbedevaart Chartres-Parijs
02-06		Gerwen	Sacramentsprocessie
22-06		Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
29-06		Zaitzkofen (D)	Priesterwijding
14-07	20-07	Domremy (FR)	Fietstocht met Broeder René Maria
15-07	20-07	Ierland	J.K.I-reis
22-07	27-07	Antwerpen	Ignatiaanse Retraite (gemengd)
28-07	08-08	Xhos (bij Luik)	E.K.-Zomerkamp
16-08	24-08	Polen	Bedevaart M.I.
31-08	01-09	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
09-09	14-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
14-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
28-09		Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
05-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
13-10		Leiden	Patroonsfeest
19-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
10-11		Utrecht	Patroonsfeest
23-11		Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
24-11		Gerwen	Patroonsfeest
24-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
01-12		Gerw./Lei./ Utr.	Adventsbezinning (+ Derde Orde + M.I.)

Onze Nederlandse **Zuster Maria Lidwina** zal tijdens het Gezinsweekend 26-28 april a.s. in Helvoirt (NL) komen spreken over het leven als zuster in de Priesterbroederschap St. Pius X.

Voor info: Pater Bochkoltz.

Onze Overledenen

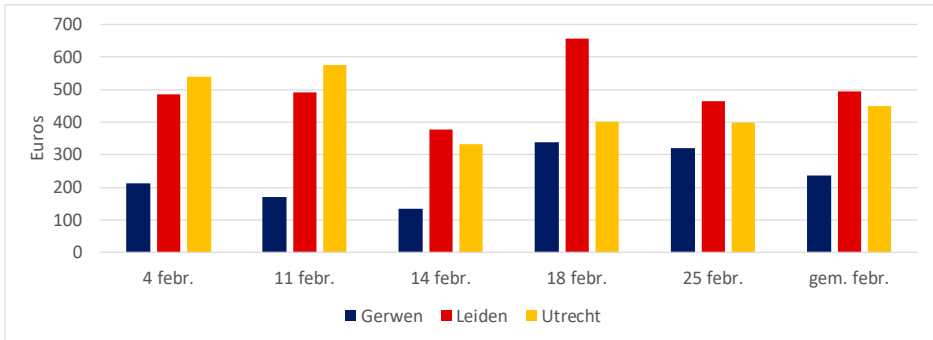
Mej.	M.A.	Alders	Haarlem	01	04	2010
Mej.	M.E.	van Leeuwen	Genk (B)	01	04	2004
Mej.	M.M.	Bovenlander	Den Haag	03	04	2001
Hr.	W.	van der Pol	Mook	06	04	2012
Mevr.	A.W.S.	Lodewijks- Nijhoff	Hilversum	10	04	1995
Hr.	A.	Mentink	Eindhoven	11	04	1987
E.H.	C.	Goethals	Wetteren	14	04	2006
Hr.	G.W.	Messing	Leusden	21	04	1991
Hr.	J.H.	Taris	Groningen	23	04	2000
Mej.	H.A.M.	Knoops	Valkenswaard	25	04	2018
Mevr.	M.A.J.	Bertens-Willemsen	Tilburg	29	04	2008
Hr.	W.A.B.	Oostdam	Alphen a.d. Rijn	04	05	1998
Mevr.	O.H.	Bakker-Tangelder	Winterswijk	04	05	2021
Hr.	J.	van der Beek	Geleen	06	05	1997
Hr.	W.	Vollenbregt	Rijswijk	06	05	2013
Mevr.	A.A.M.	van der Sluiszen-Snijders	's Hertogenbosch	07	05	2016
Mevr.	A.M.	de Chauvigny de Blot-van Rijn	Den Haag	11	05	1991
Mej.	C.H.A.	Maas	Breda	14	05	1992
Mevr.	J.J.	Kok-Pieters	Maastricht	15	05	2007
Hr.	B.	Kühr	Den Haag	17	05	2008
Hr.	T.J.	Sodenkamp	Groningen	18	05	1997
Hr.	F.I.	Bovenlander	Den Haag	18	05	2001
Mevr.	A.	Oostdam-de Frankrijker	Alphen a.d. Rijn	20	05	2003
Mevr.	J.	Heuts-In 'T Ven	Geleen	29	05	2012
Mej.	E.	Wolfhagen	Rotterdam	31	05	2014

Expositie Lijkwade in Gerwen

t/m zondag 14 april 2024

Collecten in de maand februari 2024

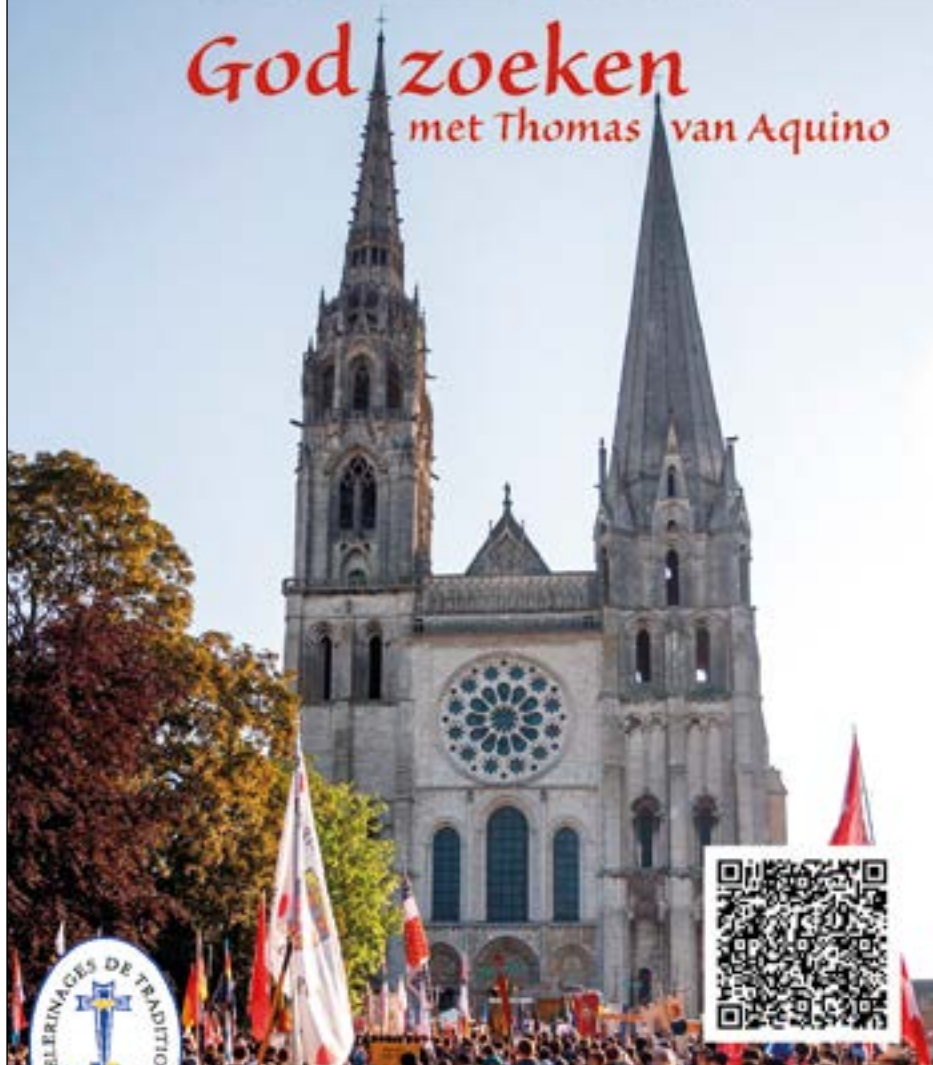
Tijd om zijn Pasen te houden:

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voorgeschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Pas-siezondag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen). De gelovige die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet zou hebben gedaan, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag

PINKSTERBEDEVAART

VAN CHARTRES NAAR PARIJS

God zoeken met Thomas van Aquino

dir. Laurent Vanderlinden
+32 475 85 34 56
Aalmoeskeren: E.H. Louis Bochtelsta
bezoek.belevaart@faga.be

18 - 19 - 20 MEI

Sacramentsprocessie Gerwen 2 juni 2024

Kom talrijk!

Het welslagen van de Sacramentsprocessie hangt af van gebed voor mooi weer, maar ook iedere vrijwilliger is belangrijk om dit geloofsfeest tot een succes te maken! Helpt u mee? Neemt u dezelfde taak op u zoals in 2023? Denk aan ceremonie, muziek, omgevingswerkzaamheden (kerkversiering, rustaltaren, op-ruimen, schoonmaken), catering, fotografie, enz.. Meld u zich a.u.b. weer aan op: gerwen.info@fsspx.nl

Welkom zijn:

- Strooibloemen voor de processie! De strooibloemen zo mogelijk op zaterdag 1 juni naar de priorij brengen, of zelf thuis de bloemblaadjes plukken en op 2 juni meebrengen.
- Bijdrage in de onkosten van deze dag.

Kalender Gerwen

April

ma.	1	9.00	Hoogmis	Tweede Paasdag (1^e kl.) <i>gewijzigde tijd i.v.m. de wielervonde v. Gerwen</i>
di.	2	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
wo.	3	7.15	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
do.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
vr.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; in de Paasweek (1 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	7	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1^e kl.); kinderzegen
ma.	8	-----	geen H. Mis	Maria Boodschap (1^e kl.); verplaatst i.v.m. de Goede Week
di.	9	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	10	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	11	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Leo I, paus en kerkl. (3 ^e kl.)
vr.	12	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	13	-----	geen H. Mis	H. Hermenegildus, mart. (3 ^e kl.)
zo.	14	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag Goede Herder (2^e kl.); tweede collecte voor de seminaries
ma.	15	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	16	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	17	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Anicetus, paus. en mart.
do.	18	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
vr.	19	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	20	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	21	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma.	22	18.30	H. Mis	HH. Soter en Cajus, mart. (3 ^e kl.)
di.	23	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Georgius, mart.
wo.	24	7.15	H. Mis	H. Fidelis van Sigmaringen, mart. (3 ^e kl.)
do.	25	17.30	Lof	H. Marcus, evangelist (2 ^e kl.); <i>na de Mis Litanie v. alle Heiligen</i>
		18.30	H. Mis	
vr.	26	7.15	H. Mis	HH. Cletus en Marcellinus, paus. en mart. (3 ^e kl.)
za.	27	9.00	H. Mis	H. Petrus Canisius, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)

zo. 28	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma. 29	18.30	H. Mis	H. Petrus v. Verona, mart. (3 ^e kl.)
di. 30	18.30	H. Mis	H. Catharina v. Siëna, maagd (3 ^e kl.)

Mei

wo. 1	19.00	gez. H. Mis	H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd (1^e kl.)
do. 2	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	H. Athanasius, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
vr. 3	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; ged. HH. Alexander, Eventius en Theodulus, mart., en H. Juvenalis, biss. en bel.
za. 4	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; H. Monica, weduwe (3 ^e kl.)
zo. 5	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2^e kl.); kinderzegen
ma. 6	18.30	H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie
di. 7	18.30	H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. H. Stanislus, biss. en mart.; voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie
wo. 8	7.15	H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie v. Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie
do. 9	10.30	Hoogmis	Hemelvaart v.d. Heer (1^e kl.); verplichte feestdag
vr. 10	7.15	H. Mis	H. Antoninus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Gordianus en Epimachus, mart.; <i>begin Pinksternoveen</i>
za. 11	9.00	H. Mis	HH. Filippus en Jacobus de Mindere, apostelen (2 ^e kl.)
	10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 12	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2^e kl.)
ma. 13	18.30	H. Mis	H. Servatius, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Robertus Bellarminus, biss. en kerkl.
di. 14	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Bonifatius, mart.
wo. 15	7.15	H. Mis	H. Johannes Baptista de la Salle, bel. (3 ^e kl.)
do. 16	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	H. Ubaldus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
vr. 17	-----	geen H. Mis	H. Paschalis Baylon, bel. (3 ^e kl.)
za. 18	-----	geen H. Mis	Vigilie v. Pinksteren (1 ^e kl.)

zo. 19	8.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pinksteren (1° kl.); <i>vóór de Mis</i> <i>Veni Creator</i>
ma. 20	8.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1° kl.)
di. 21	18.30	H. Mis	in de Pinksterweek (1° kl.)
wo. 22	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1° kl.)
do. 23	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	in de Pinksterweek (1° kl.)
vr. 24	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1° kl.)
za. 25	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1° kl.)
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 26	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1° kl.)
ma. 27	18.30	H. Mis	H. Beda de Eerbiedwaardige, bel. en kerkl. (3° kl.); ged. H. Johannes I, paus en mart.
di. 28	18.30	H. Mis	H. Augustinus v. Kantelberg, biss. en bel. (3° kl.)
wo. 29	7.15	H. Mis	H. Maria Magdalena v. Pazzi, maagd (3° kl.)
do. 30	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Sacrament (1° kl.)
vr. 31	7.15	H. Mis	Feest v.d. H. Maagd Maria, Koningin (2° kl.); ged. H. Petronilla, maagd

Juni

za. 1	8.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3° kl.); ged. H. Angela de Merici, maagd; na de Mis Lof met Rozenhoedje
zo. 2	7.00	H. Mis	Plechtige viering Sacramentsdag (2° zondag na Pinksteren); <i>nadien voortzetting v.h. feest in de</i>
	10.30	Hoogmis	<i>tuin!</i>
	12.15	Sacraments- processie	

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdagen 20 april en 11 en 25 mei
(van 10.30-12.00 uur)

J.K.I.-bijeenkomsten: Gezinsweekend, 11 mei en Chartres-Bedevaart

E.K.-bijeenkomsten: 21 april

Geloofsverdieping volwassenen: 15 april en 13 mei

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de 1° zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roeping

Kalender Leiden

April

ma. 1	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1^e kl.)
vr. 5	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; in de Paasweek (1 ^e kl.)
za. 6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; in de Paasweek (1 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo. 7	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1^e kl.); kinderzegen
ma. 8	-----	gez. H. Mis	Maria Boodschap (1^e kl.); verplaatst i.v.m. de Goede Week
vr. 12	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za. 13	9.00	H. Mis	H. Hermenegildus, mart. (3 ^e kl.)
	10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 14	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag Goede Herder (2^e kl.); tweede collecte voor de seminaries
vr. 19	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za. 20	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
	10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 21	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.)
vr. 26	18.30	H. Mis	HH. Cletus en Marcellinus, paus. en mart. (3 ^e kl.)
za. 27	9.00	H. Mis	H. Petrus Canisius, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
zo. 28	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.)

Mei

vr. 3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. HH. Alexander, Eventius en Theodulus, mart., en H. Juvenalis, biss. en bel.
	18.30	H. Mis	
za. 4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Monica, weduwe; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo. 5	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2^e kl.); kinderzegen
wo. 8	19.00	H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie v. Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie
do. 9	10.30	Hoogmis	Hemelvaart v.d. Heer (1^e kl.); verplichte feestdag

vr.	10	18.30	H. Mis	H. Antoninus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Gordianus en Epimachus, mart.; <i>begin Pinksternoveen</i>
za.	11	9.00	H. Mis	HH. Filippus en Jacobus de Mindere, apostelen (2 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	12	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2^e kl.)
vr.	17	18.30	H. Mis	H. Paschalis Baylon, bel. (3 ^e kl.)
za.	18	9.00	H. Mis	Vigilie v. Pinksteren (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	19	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pinksteren (1^e kl.); vóór de Mis Veni Creator
ma.	20	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1^e kl.)
vr.	24	18.30	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
za.	25	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	26	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1^e kl.)
vr.	31	18.30	H. Mis	Feest v.d. H. Maagd Maria, Koningin (2 ^e kl.); ged. H. Petronilla, maagd

Juni

za.	1	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Angela de Merici, maagd; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	2	-----	geen H. Mis	2^e zondag na Pinksteren; plechtige viering Sacramentsdag in Gerwen!

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdagen 13 en 20 april, 11, 18 en 25 mei en 1 juni
(van 10.20-12.00 uur)

E.K.-bijeenkomsten: 14 april en 5 mei

J.K.I.-bijeenkomsten: 21 april

Geloofsverdieping volwassenen en M.I.: 15 april en 13 mei

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de 3^e zondag van de maand

Kalender Utrecht

April

ma. 1	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1^e kl.)
vr. 5	7.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; in de Paasweek (1 ^e kl.)
	18.30	H. Mis	
za. 6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; in de Paasweek (1 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo. 7	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1^e kl.); kinderzegen
ma. 8	19.00	gez. H. Mis	Maria Boodschap (1^e kl.); verplaatst i.v.m. de Goede Week
vr. 12	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za. 13	9.00	H. Mis	H. Hermenegildus, mart. (3 ^e kl.)
	10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 14	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag Goede Herder (2^e kl.); tweede collecte voor de seminaries
vr. 19	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za. 20	11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); <i>Bijeenkomst Derde Orde</i>
zo. 21	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.)
vr. 26	18.30	H. Mis	HH. Cletus en Marcellinus, paus. en mart. (3 ^e kl.)
za. 27	9.00	H. Mis	H. Petrus Canisius, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
zo. 28	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.)

Mei

vr. 3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. HH. Alexander, Eventius en Theodulus, mart., en H. Juvenalis, biss. en bel.
	18.30	H. Mis	
za. 4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Monica, weduwe; daarna Lof met Rozenhoedje
zo. 5	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2^e kl.); kinderzegen
wo. 8	19.00	H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie v. Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie
do. 9	10.30	Hoogmis	Hemelvaart v.d. Heer (1^e kl.); verplichte feestdag

vr.	10	18.30	H. Mis	H. Antoninus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Gordianus en Epimachus, mart.; <i>begin Pinksternoveen</i>
za.	11	9.00	H. Mis	HH. Filippus en Jacobus de Mindere, apostelen (2 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	12	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2^e kl.)
vr.	17	18.30	H. Mis	H. Paschalis Baylon, bel. (3 ^e kl.)
za.	18	9.00	H. Mis	Vigilie v. Pinksteren (1 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	19	12.00	Hoogmis	Hoogfeest v. Pinksteren (1^e kl.); <i>vóór de Mis Veni Creator</i>
ma.	20	12.00	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1^e kl.)
vr.	24	18.30	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
za.	25	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	26	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1^e kl.)
vr.	31	-----	geen H. Mis	Feest v.d. H. Maagd Maria, Koningin (2 ^e kl.); ged. H. Petronilla, maagd

Juni

za.	1	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; ged. H. Angela de Merici, maagd (3 ^e kl.)
zo.	2	-----	geen H. Mis	2^e zondag na Pinksteren; <i>plechtige viering Sacramentsdag in Gerwen!</i>

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdagen 13 april en 11, 18 en 25 mei

(van 10.30-12.00 uur; eerste zaterdag een uur later)

J.K.I.-bijeenkomsten: 7 april en 5 mei

E.K.-bijeenkomsten: 14 april en 12 mei

Bijeenkomst Derde Orde: 20 april

Geloofsverdieping jeugd: 21 en 28 april en 26 mei

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 55

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 58

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 60

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: k.huysegems@fsspx.email

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zon- en feestdagen
gelezen H. Mis 8.30 uur en
Hoogmis 10.00 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 344

Vrijdag 17 mei 2024

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.fsspx.be/nl

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: een uur vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

- 3 “Fiducia supplicans”: een synodale Kerk die luistert naar de wereld**
- 17 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Koningin van de Vrede, bid voor ons.**

TERUGBLIKKEN

- 22 22-29 oktober: JKI-reis Rome**
- 24 15-17 december: JKI-samenkomst Antwerpen**
- 26 2-4 januari: EK-Kerstkamp Moergestel**
- 28 2-3 februari: Lagere wijdingen/Tonsuur/Inkleding Zaitzkofen**

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 31 Uitleg van de intentie – Don Bosco’s heilzame “wandeling naar de afgrond”**
- 41 De H. Lidwina van Schiedam**
- 46 Puntje**
- 49 Schatkisten**

VAN DE PRIORIJ

- 50 Jaarprogramma**
- 51 Onze Overledenen**
- 52 Collecten in de maand februari 2024**
- 55 Kalender Gerwen**
- 58 Kalender Leiden**
- 60 Kalender Utrecht**
- 62 Onze adressen in Nederland**
- 63 District Benelux**
- 63 Colofon**